

ISSN 2284-595X
ISSN-L 2284-5941

ACTUALIS

nr. 9

Revista Liceului Teoretic *Ioan Slavici* - Panciu

Revistă de atitudine liceală, decentă și înțeleaptă!

– EDUCATIA – O NECESITATE ÎNTELEASĂ

Încă de la începuturi, omul și-a dorit să evolueze, să descopere, să se autodepășească - a aspirat la un trai cât mai bun care să îl ajute să ducă o viață lipsită de griji. Fie că este vorba despre descoperirea focului, a roții, a avionului, a radioului ori a telefonului, toate acestea au implicat ani întregi de observații, de studii, de muncă în echipă, de eșecuri și bucurii. Cum am fi putut, însă, noi, oamenii secolului XXI, să ne bucurăm de aceste invenții absolut excepționale, dacă în spatele lor nu ar fi stat un Traian Vuia, un Nikola Tesla sau un Graham Bell? Da, răspunsul este cel pe care îl avem cu toții în minte în acest moment. Un geniu, sau pur și simplu un om deștept și cultivat nu se naște din mediocritate sau din inferioritate, ci dintr-o necesitate asumată de a învăța, de a se perfecța, de a-și construi un viitor. Sunt principii de viață pe care liceul nostru, prin viziunea și misiunea sa, încearcă să le inoculeze tinerelor minți, utilizând experiențe anterioare și creând un mod de a fi, de a trăi, de a simți – o identitate de LIS-ean pe care o îmbrăcăm din prima clipă în care pășim în liceu și pe care o purtăm până la sfârșitul vieții.

Probabil că majoritatea dintre noi am observat că, pe măsură ce creștem, începem să (ne) punem întrebări care cer răspunsuri pe cât de evidente, pe atât de complexe și de dificil de explicat. Câți dintre noi nu am pășit pe poteca existenței întrebându-ne: „De ce este cerul albastru?” , „De ce nu putem zbura?”, „Ce este o flăcărie?”, „Cum se naște o stea?” și încă multe altele. Câți nu am visat să fim cei mai buni dintre cei buni la matematică, istorie sau psihologie? Câți nu așteptăm ziua când vom pleca în această lume mare și vom fi pe picioarele noastre, gata să ținem piept vieții? Ei bine, aflați că *misiunea* Liceului Teoretic *Ioan Slavici* este în-

tocmai aceea de a educa elevul, valorificându-i în mod optim potențialul, astfel încât acesta să obțină „competențele și abilitățile necesare de a se insera în procesualitatea socială și de a performa. Pentru aceasta, instituția noastră de învățământ caută ea însăși să se perfecțeze și să răspundă cât mai bine nevoilor contextualizate de cadrul social, economic și politic al prezentului. Misiunea enunțată ar părea comună tuturor instituțiilor de învățământ, dacă nu ar exista următoarele diferențe: îndeplinirea sarcinilor propuse și atingerea scopului. Factorii determinanți ai tuturor rezultatelor obținute de elevi sunt implicarea, creativitatea și răbdarea cadrelor didactice, ce transmit elevilor valori morale precum perseverența și dorința de a progresa și de a realiza lucruri mărețe. În plus, cooperarea dintre elevi și profesori generează un act educațional flexibil și inovator, reușind să se adapteze cât mai bine nevoilor și așteptărilor elevilor.

Analizând nenumăratele realizări ale colegilor noștri, putem ajunge la concluzia că scopul liceului nostru este îndeplinit cu succes. Principalul avantaj pe care acesta îl oferă este posibilitatea de a performa în multiple domenii. Dacă ești pasionat de sport, poți face parte din echipele de handbal și fotbal; dacă ești pasionat de muzică, te poți alătura corului de cameră *Cantabile*; dacă deții un talent actoricesc, poți deveni membru al trupei de teatru *Protha*; dacă ești interesat de limbile străine, poți obține un certificat internațional DELF sau Cambridge. Orice alt talent ai avea, la LIS îți este oferită posibilitatea de a-l perfecționa, participând la diverse proiecte sau olimpiade școlare, naționale și chiar internaționale, sau făcând parte din colectivul redacțional al revistei **ActualIS**.

Viziunea liceului nostru, așa

cum este precizat și pe site-ul acestuia, se referă la *actul de educație*, căci numai prin performanța acestuia poate fi dobândită performanța elevului. Prestigiul unei unități de învățământ este determinat tot de actul educațional responsabil de pregătirea elevilor. Acest proces de pregătire poate fi numit eficient doar atunci când elevii devin *valori sociale*, fapt ce atrage în mod sigur prestigiul.

Educația formează caractere. Formează inginerii, medicii, arhitecții profesorii, savanții, artiștii de mâine. Formează oamenii inteligenți, creativi, care să vină permanent cu idei inovatoare ce „forțează” societatea să se dezvolte și să ajungă la un nivel cât mai ridicat de civilizație. Cine știe, poate că unul dintre noi visează acum la descoperirea unei mașinării care să ne facă invizibili ori a medicamentului care să ne dea tinerețea veșnică! Numai prin studii aprofundate, aceste idei năstrușnice de azi vor putea deveni, mâine, realitate. Viziunea Liceului Teoretic *Ioan Slavici* cuprinde și încurajează toate acestea, deschizând perspective oricărui elev.

Faptul că importanța educației nu poate fi contestată este cert, iar pe această certitudine se bazează viziunea liceului nostru. Să înțelegem statutul elevat pe care educația îl oferă condiției umane reprezintă primul și poate cel mai important pas realizat spre dobândirea acesteia. Este vital să acumulăm o educație desăvârșită, fiindcă numai aceasta ne asigură dezvoltarea individuală, dar și a societății în care trăim. Educația este calea spre mai bine, este supraviețuire, este cea care ne arată realitatea și cea care ne face ceea ce suntem. Dar, mai presus de toate, **EDUCAȚIA a devenit, pentru noi, O NECESITATE ÎNTELEASĂ !**

Andreea-Miruna TUTOVEANU,
Alexandra CHIRILĂ,
Clasa: a XI-a

Profil Liceal - pag. 2

EDU Panciu - pag. 2
Despre aparență și esență, în fiecare zi, la școală - pag. 4
Ce și cât facem din motivație intrinsecă - pag. 5
Părinții mei vor perfecțiune de la mine - pag. 6
Nu mi-am învățat pentru astăzi! (inventar de motive) - pag. 7
Performanță /vs/ Mediocritate - pag. 8
E bine să recurgem la sfaturile unui psiholog? - pag. 9
Ani de liceu - pag. 10
Salvarea prin cultură - pag. 11

In Extenso - pag. 24

Leadership autentic - pag. 24

Cântecul Muzei - pag. 30

Cine suntem - pag. 30
Dragostea (nu) e oarbă - pag. 30
Norul care nu-și găsea rostul pe lume - pag. 31
De leagăn - pag. 31

Zoom Cultural - pag. 37

Cronică de carte - pag. 37
Cronică de teatru: Protha - *Oscar și Tanti Roz* - pag. 38
Cronică de teatru *Gynécée* - pag. 39

EU-RO - pag. 12

Roll the dice - Mobilitate România - pag. 12
Beneficiile unei călătorii - pag. 15
Festival Internațional de Théâtre *Jeunes Francophones* - pag. 16
Fotoreportaj Portugalia - pag. 18
Corul de cameră *Cantabile* la Festivalul Coral Internațional *Liviu Borlan*, Baia Mare - pag. 23

Pro Comunitate - pag. 26

The perspective of the dice - pag. 26
Printre noi trece singur scriitorul Ionel Bandrabur - pag. 27
Eternalistul sau a nu mai muri - pag. 29

Ex Cathedra - pag. 32

Scrisoare către Doina Cornea - pag. 32
În pielea Elisabetei I - pag. 34
Întoarcerea la poezie: Versul meu preferat - pag. 35

Zodia Elevului - pag. 40

Ce mai postăm pe Facebook - pag. 40
Despre rost și rostire: Gândesc ce vorbesc/ Vorbesc ce gândesc - pag. 41
Atenție la ce cluburi frecvențați ! - pag. 42
De ce chiulesc elevii? - pag. 43
Anturajul – un subiect controversat- pag. 47
Pentru a avea un prieten, fii un prieten! - pag. 48
Legea efortului depus - pag. 48

EDU Panciu

Proiect pentru extinderea, dotarea și reabilitarea Liceului Teoretic „Ioan Slavici” din Orașul Panciu, județul Vrancea

Primăria orașului Panciu a implementat proiectul "EDU-PANCIU - Proiect pentru extinderea, dotarea, si reabilitarea liceului "Ioan Slavici" din orașul Panciu, județul Vrancea", cofinanțat de Uniunea Europeană prin Fondul European pentru Dezvoltarea Regională, în cadrul Programului Operațional Regional, Axa prioritară 3: "Îmbunătățirea infrastructurii sociale", Domeniul major de intervenție 3.4 - "Reabilitarea/modernizarea/dezvoltarea și echiparea infrastructurii educaționale preuniversitare, universitare și a infrastructurii pentru formare profesională continuă". Beneficiarul proiectului este Unitatea Administrativ-Teritorială oraș Panciu, Organismul Intermediar fiind Agenția pentru Dezvoltare Regională Sud-est, iar Autoritatea de Management Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

Prin proiect s-a realizat construcția și dotarea a două corpuri de clădire cu 16 laboratoare de specialitate (2 laboratoare matematică, 1 laborator informatică, 1 laborator lb. română, 1 laborator chimie, 1 laborator fizică, 1 laborator biologie, 1 laborator contabilitate, 1 laborator fizică-chimie, 1 laborator limbi străine, 1 laborator științe socio-umane, 1 laborator istorie, 1 laborator geografie-astronomie, 1 laborator astronomie); o sală multimedia, destinată cursurilor interactive care utilizează tehnici moderne de predare; o bibliotecă multimedia; reabilitarea terenului de sport în vederea desfășurării în condiții corespunzătoare a orelor de educație fizică, amenajarea unui spațiu destinat Muzeului „Ioan Slavici”, care va fi utilizat și ca laborator pentru orele de limba și literatura română; reabilitarea rețelelor exterioare de utilități.

Proiectul contribuie la sporirea calității și atractivității procesului educațional în cadrul Liceului Teoretic "Ioan Slavici", pentru a răspunde cerințelor europene în domeniul educației și formării, prin: modernizarea infrastructurii și dotărilor; asigurarea bazei materiale necesare aplicării tehnicilor moderne de predare-învățare și crearea condițiilor necesare aplicării principiului educațional "a învăța pentru a face".

Despre aparență și esență, în fiecare zi, la școală

Aparențele sunt precum un ambalaj, frumos la exterior, iar interiorul rămâne un mister greu de elucida, ceea ce ne încurajează să dezvoltăm o atitudine critică față de cei din jurul nostru. Astfel, ajungem să judecăm după „copertă” și, de cele mai multe ori, rămânem surprinși.

Acest fenomen apare, spre exemplu, în perioada adolescenței, când încă frecventăm băncile școlii și vrem să ieșim din anonimat. Cu siguranță nu vrem să fim niște elevi oarecare pe holurile școlii și încercăm să ne facem remarcați într-o manieră pozitivă. Încrederea în sine, curajul de a te implica și exprimarea clară a punctului de vedere referitor la un anumit subiect par a fi „cheia succesului” dar această atitudine nu poate fi îmbrățișată de oricine, cu ușurință, deoarece există două tipuri de persoane: introvertite sau extrovertite.

Efervescența celor extrovertiți se poate observa cu ușurință la exterior dar interiorul ascunde nesiguranță, emoții puternice și teama de a nu fi marginalizați. Toate aceste sentimente de instabilitate sunt transformate într-o atitudine dinamică ce reprezintă un înveliș protector, o mască bine realizată, menită să ascundă slăbiciunile.

Persoanele introvertite preferă să rămână în umbră și să analizeze în liniște un fapt, o întâmplare; să observe ceea ce se petrece în jurul lor, ca mai apoi să-și expună părerea doar dacă sunt întrebați. De obicei, aceste persoane sunt extrem de sincere și felul în care își exprimă ideile este, de cele mai multe ori, deranjant pentru cei din jur. De aceea, preferă să fie tăcute și ușor timide, deoarece reacția

pe care o pot avea ceilalți față de ele poate fi destul de dură.

Așadar, aparențele pot fi extrem de înșelătoare, conform celor afirmate mai sus și de aceea este foarte important să îi cunoaștem mai bine pe cei de lângă noi, să observăm esența, pentru a putea înțelege mai bine alegerile celorlalți.

Ștefania MUSTĂȚĂ,
Clasa a XII-a D

Grafică: Teodora ANDRONIC, absolventă LIS
Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

CE ȘI CÂT FACEM DIN MOTIVAȚIE INTRINSECĂ

Oamenii neobișnuiți sunt oameni obișnuiți care au o motivație deosebită. - Rex Renfrow

Mulți dintre noi se regăsesc, cu siguranță, în citatul de mai sus.

A fi un om obișnuit este deja la modă și puțini sunt cei pregătiți să se afirme, să se evidențieze, să se lase conduși de nimic altceva decât de propria motivație, motivația datorită căreia dăm un sens trăirii noastre, motivația intrinsecă ce ar trebui să zvâcnească în mod progresiv în fiecare dintre noi. Analizând mai profund motivația intrinsecă, observăm în prim plan însăși persoana noastră, alături de tot ceea ce ne definește, cu fiecare mic detaliu în parte. Altfel spus, noi și acțiunile noastre suntem consecințele unei motivații intrinseci.

Se spune des „să faci ce iubești cel mai mult”, un lucru concret și foarte adevărat, pentru că nimic nu este mai plăcut în viață decât să depui suflet în faptele mărunte care îți marchează existența și care te formează ca om, prin urmare totul vine din interior. Se observă pe zi ce trece faptul că majoritatea persoanelor, fie ele adulți sau copii, se simt OBLIGATE să acționeze. Plăcerea, dăruirea și iubirea cu care ar trebui să realizăm lucrurile pur și simplu dispar și apare

acest sentiment de OBLIGAȚIE. Învățăm pentru că suntem obligați de părinți și de societatea în care trăim, ajutam oamenii ce au nevoie de noi așteptând ceva în schimb, participăm la activități școlare deoarece suntem obligați de profesori, muncim de nevoie, ca să ne asigurăm un trai mai bun, iubim din obligație. Din păcate, lista poate continua. Trist... destul de trist. Am ajuns în momentul în care viața noastră seamănă cu cea a unui robot, lipsită de componenta afectivă, lipsită de un scop, de MOTIVAȚIE. Motivația intrinsecă a unui individ

vine din plăcerea cu care acesta se bucură atunci când duce o sarcină la bun sfârșit sau vine dintr-un sentiment de satisfacție când lucrează la

un proiect și reușește prin propriile puteri și nu animat de recompense exterioare.

Motivația e un resort interior. Fiecare din noi e stăpânul propriului destin, pe care și-l construiește din

dorința de a-și depăși limitele, de a realiza ceva având încredere în pregătirea sa, în calitățile sale, acționând din propria dorință și nu împins de la spate de ceilalți!

În ceea ce mă privește, întotdeauna am fost impresionată și motivată pozitiv de importanța pe care o acord lucrurilor din viața mea, de dăruirea pe care o ofer și nu în ultimul rând de plăcerea și iubirea cu care am realizat chiar și cea mai nesemnificativă sarcină. Motivația intrinsecă a dominat și domină în continuare, deschinzându-mi noi orizonturi, noi perspective, alte începuturi, noi experiențe, noi provocări.

Printr-o puternică motivație, avem șansa de a muta munții din loc. Dacă motivația este maximă, putem atinge, chiar cu un efort minim, scopul dorit, tot ce contează este să ne dorim cu adevărat un lucru și să avem încredere în forțele proprii.

Irina ȘERBAN,
Clasa a XI-a B
Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

Părinții mei vor perfecțiune de la mine

Interesul elevilor față de note și aprecieri verbale este un fapt bine cunoscut; simpla lui enunțare nu ar mai constitui o noutate. În primele zile de școală, dorința elevilor de a primi note bune, de a-și atrage prețuirea învățătorului și profesorului, constituie factori de bază. Treptat, grație procesului instructiv-educativ, elevul stabilește o corespondență între scara de notare și răspunsurile sale la lecții, pe primul plan trece valoarea numerică a notei.

condițiilor interne, condiții care țin de personalitatea elevului. Presiunea exagerată a familiei asupra elevului duce la „anxietatea de eșec” sau „de competiție”. „Anxietatea de eșec” se manifestă printr-o „sânguință tensivă” în pregătirea lecțiilor și prin teama că alții le vor lua rangul în clasă. Din această categorie fac parte de regulă elevi buni și foarte buni, pentru care eșecul îl constituie nu nota proastă, ci nota mai mică decât cea la care se așteaptă. Aceștia vor să iasă la tablă,

la tablă, lasă impresia că nu știe lecția; se bâlbâie, se pierde, nu termină o frază și începe alta, își frământă mâinile, etc.

În evitarea eșecului, un rol important îl are gradul de realism al nivelului de aspirație al elevului și al părinților; acesta se poate obține prin cunoașterea capacităților elevului. Numai astfel se pot evita situațiile în care nivelul de aspirație este complet nerealist iar forțele, capacitățile reale ale elevului (cunoștințe, priceperi, aptitudini) nu corespund acestui nivel. Dacă nu se are în vedere decalajul provocat de aspirația care s-a rupt de realitate, elevul pretinde mai mult decât oferă. Este cazul elevului căruia întotdeauna i se pare că nu i s-a dat nota meritată, al elevului veșnic nemulțumit de nivelul la care i-au fost apreciate cunoștințele.

În continuarea acestui articol am realizat un interviu cu câțiva elevi și profesori din liceu, în încercarea de a avea o viziune cât se poate de realistă asupra subiectului.

Reporter: *Care este motivul pentru care înveți?*

Modîrjac Eusebiu (elev) : Principalul motiv pentru care învăț este ca să-mi clădesc un viitor de care să fiu mândru.

Reporter: *Cum reacționează părinții tăi dacă obții o notă proastă?*

Apreutese Cristiana (elevă): În general, dacă iau o notă mică, mama se supără, îmi reproșează și îmi spune că nu voi reuși în viață dacă nu învăț.

Reporter: *Ai frați/surori? Dacă da, ți s-a întâmplat să fii comparat cu el/ea?* Voineag Diana (elevă): Cu toate că

am frați și surori, părinții mei nu m-au comparat cu ei, deoarece ei ne cunosc pe fiecare în parte și știu că potențialul nostru este diferit.

Reporter: *Ești afectat de notele mici?*

Bățaru Ștefan (elev) : Nu sunt afectat de notele mici pentru că ele nu reflectă adevărata valoare a cunoștințelor mele.

Reporter: *Considerați că obținerea unei note mici îl va stimula pe elev să învețe mai mult data viitoare?*

Prof. Andrei-Igor Manovici: Nu întotdeauna. Depinde de psihicul fiecăruia. Un eșec te poate stimula pozitiv dar te poate și descuraja. Depinde cum

primește copilul acea notă mică, cum este justificată de profesor. E foarte important să înțeleagă că a „meritat-o” și că nu reprezintă, în esență, o formă de sancționare.

Reporter: *Sunteți indulgent sau drastic în privința notelor?*

Prof. Simina Voicu: Criteriile de notare sunt anunțate de la începutul anului școlar iar elevul știe exact cum și pentru ce a fost notat. Se întâmplă ca, în cazul unui nivel de pregătire scăzut, elevul să perceapă notarea mică ca un afront sau o provocare.

Reporter: *S-a arătat vreun părinte nemulțumit de nota pe care ați acordat-o*

copilului lui? Cum ați reacționat știind că nota este acordată pe merit?

Prof. Ionuț Constantin Gârleanu: Mi s-a întâmplat de 2 ori. Cele două situații au avut puncte de plecare diferite. În prima, un părinte își dorea foarte mult ca propriul copil să obțină note foarte mari chiar dacă cunoștințele copilului nu erau pe măsura așteptărilor. A doua a apărut pe fondul informațiilor eronate pe care elevul le-a transmis părintelui privind obiectivitatea notării (acțiune pe care o tratez cu seriozitate). Ambele situații au avut o rezolvare facilă printr-o discuție civilizată cu părinții.

Loredana STOICA, Elena POCRIȘ,
Ana COSTIN, Magdalena ȚIGĂNUȘ
Clasa a XI-a D
Foto: Magda ȚIGĂNUȘ,
Prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

Este de remarcat faptul că nivelul de aspirație al elevului capătă expresie în limbajul notelor școlare. Se poate vorbi prin extensiune de o notă-critică definind aspirația sau de o notă-prag de care elevul se declară mulțumit. Această notă-critică este sugerată la început de părinți, care fixează aprioric reperul așteptat de ei pe scara de notare. Presiunea familiei apare în fapt ca o cerință externă, care va fi însușită sau nu de către copil. Întotdeauna, influențele externe acționează prin intermediul

să fie ascultați, răspund cu srupulozitate dar crispați și sub tensiune; ei își petrec pauzele repetându-și neliniștiți lecțiile, temători de a nu fi uitat ceva și astfel să obțină o notă mai mică decât colegul sau colega de bancă.

„Anxietatea de eșec” se manifestă printr-o teamă difuză sau electivă a elevului față de un posibil eșec școlar cu toată pregătirea sa, el se așteaptă oricând la eșec, este dominat de teama de a nu fi ascultat: „Acum o să mă asculte!” „Ce mă fac?! Nu mai știu nimic, am uitat totul”, etc. Scos

Nu mi-am învățat pentru astăzi!

(inventar de motive)

Vă sună cunoscut, nu-i așa? În zilele noastre, din ce în ce mai mulți elevi nu mai consideră învățatul o prioritate, pe motiv că totul ar fi în zadar. Li se pare un lucru lipsit de importanță, punând, astfel, lucruri mai puțin importante, precum: rețelele de socializare, ieșirile cu prietenii sau multe alte activități, pe primul loc. Însă, toate acestea reprezintă doar factori negativi ce ne întârzie succesul în viață sau îl înlătură total.

Ne adresăm deseori întrebarea: „Oare la ce îmi va folosi această informație în viitor?”, ignorând faptul că orice cunoștință acumulată reprezintă o cărămidă solidă la baza întemeierii culturii noastre generale. De-a lungul liceului trebuie să ne testăm aptitudinile la toate materiile și

apoi să ne axăm pe domeniul care ni se potrivește, care ne place și la care ne pricepem cel mai bine. Apoi, să ne străduim să dezvoltăm acele aptitudini pentru a excela.

Mulți dintre noi, elevii, indiferent că suntem sau nu silitori, ne-am scuzat cel puțin o dată, fie ca aveam sau nu un motiv întemeiat, folosind una dintre celebrele replici „Nu am înțeles lecția.”, „Nu am învățat, dar am citit.”, „Am fost plecat/ă și nu am avut timp să învăț.”, „Mi-a fost rău.”, „Mi-am pierdut caietul.”, „Am avut de învățat/test la altă materie.”, „Nu am fost la oră/am fost de serviciu și nu am avut de la cine să iau lecția.”, „Aveam deja notă și nu mă așteptam să mă ascultați din nou.”, „Oricum îmi iese media.”, „Mi-am ajutat părinții în gospodărie.”, „Am avut grijă de frații mei.”, ș.a. La unele ore avem noroc, scăpând de ascultare dar la altele, tot ce facem era să înrăutățim situația cu aceste scuze deloc credibile și să luăm

o notă proastă.

Ce-i drept, uneori ne simțim suprasolicitați din cauza programei și materiei încărcate și a presiunii pe care profesorii și părinții o exercită asupra noastră. Toți „trag” de noi, încercând să ne determine să dăm tot ce e mai bun, dar de multe ori ajun-

gem la capătul puterilor. De aceea, am ajuns la concluzia că este mai ușor să folosim scuze, decât „să ne punem cu burta pe carte”.

Cu siguranță, am putea să lăsăm la o parte scuzele și văicărelile inutile și să ne găsim motivația, în încercarea de a dobândi cât mai multe

cunoștințe, pentru a ne putea atinge țelurile, asta dacă renunțăm să fim atât de nepăsători și leneși.

Diana COSTAN
Andreea ISTRATE
Bianca PALADE
Denisa POPA,
Clasa a XI-a B
FOTO: Diana COSTAN

Performanță /vs/ Mediocritate

Pentru început să dăm noțiunii de “performanță” o formă mai puțin pretențioasă, mai palpabilă. Mai exact să arătăm ce înțelegem noi prin acel cuvânt și anume: o realizare deosebită într-un domeniu în care activăm.

Așadar am putea performa în orice mediu dorim. atâta vreme cât ne atrage și avem o anumită înclinație pentru a face un anumit lucru. Trebuie să ne formăm în așa fel încât să ne dorim întotdeauna mai mult, să muncim calitativ, nu cantitativ și astfel să nu devenim adepții lui „Merg și așa”.

Încă din școală suntem îndemnați să facem performanțe la ce ne pricepem mai bine, prin intermediul concursurilor și olimpiadelor și, odată ce obținem o distincție, nu ne mulțumim cu puțin și mergem mai departe. Astfel, apare voința de a ne atinge idealul, ajutată de acumularea continuă a cunoștințelor.

După ce trecem de această primă fază, vom rămâne cu dorința de a face ceva inedit în viață, de a ajuta lumea cu ceva, astfel încât să nu fim dați uitării sau cel puțin de a deveni cunoscuți prin ceva. Trebuie spus că dacă toată lumea ar gândi așa, deja am fi ajunși departe. Din păcate, o mare parte din tinerii cu o șansă reală la succes se complac în mediocritate, ademiniți fiind de tot felul de cercuri vicioase și având păreri ca : „Ce altă

plăcere pot avea în viață?” sau „Oricum mor, așa că de ce să nu profit de orice clipă?!”. În final, ajung să dea vina pe cei din jur pentru neputința lor, ratând „startul” și fiind lăsați în urmă. Totuși, este interesant că unii au reușit „să performeze în mediocritate”, devenind acum un fel de idoli ai acestui stil de viață. Aceștia nu fac decât să atragă lumea în sfera lor și să o îndoctrineze, oprind orice formă de progres.

În același timp, cei care își urmează visul, atât cei care sunt într-o continuă căutare de lucruri noi, cât și cei care îi sprijină în diverse feluri pe aceștia, ajută la dezvoltarea societății noastre. Dar aceasta ar fi posibilă

numai datorită cooperării și ajutorului reciproc, încât, atunci când facem un lucru, să nu ne gândim numai la noi, ci și la cei din jur.

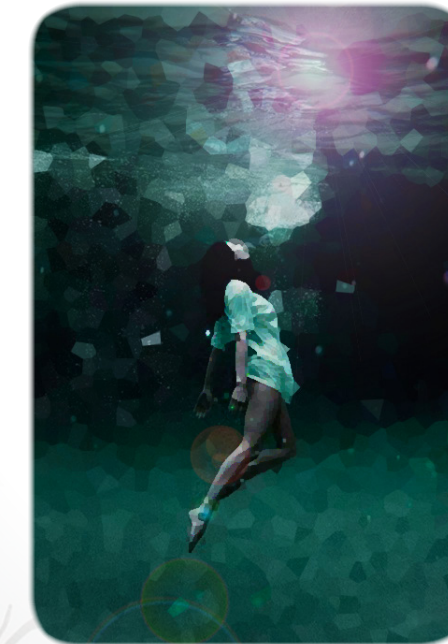
Într-adevăr, cea de-a doua variantă de a ne parcurge drumul în viață necesită mai multă muncă și dedicație dar cu timpul vin și lucrurile bune, iar la sfârșit putem avea bucuria de a spune că ne-am trăit viața într-un mod unic și totodată că ne-am bucurat de tot ce a avut de oferit.

Ștefan Andrei GHEOCA,
Clasa a X-a B
Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

E bine să recurgem la sfaturile unui psiholog?

Cursul vieții este deseori imprevizibil. Deși pare lipsită de profunzime, această ipoteză îmi inspiră într-o oarecare măsură mai multe sentimente îmbinate: curiozitate, emoție, teamă precum și nesiguranța zilei de mâine. Poate sună un pic exagerat la prima vedere, dar lucrurile se schimbă în momentul în care, de-a lungul timpului, realizezi și conștientizezi cât de multe efecte, pozitive sau negative, pot avea atât reușitele și eșecurile, cât și necazurile și bucuriile în viața unui om. Astăzi este soare, dar mâine plouă. Acum radiem de fericire, în scurt timp avem lacrimi pe obraz. Pe același principiu funcționează și viața noastră. Trăim într-o lume în care grijile, nevoile, nemulțumirile sunt prioritare, iar asta ne ocupă o mare parte din timp. Ușor, ușor avem tendința de a deveni pe zi ce trece mai sensibili și predispuși la introvertire. Aceste nemulțumiri, fie ele pe plan financiar, sentimental sau profesional, reușesc să se afirme în mod repetat, să ne marcheze, punându-și amprenta asupra noastră. Prin urmare, este bine să recurgem la sfaturile unui psiholog atunci când simțim că problemele noastre depășesc limita de suportare.

Un psiholog reprezintă, fără doar și poate, persoana de maximă siguranță care deține avantajul de a ne oferi sprijinul și înțelegerea necesară unui stil de viață mai puțin tumultuos. O mare parte din populație ar afirma că a merge la psiholog înseamnă a avea probleme psihice, lucru ce nu demonstrează un adevăr, cel puțin din punctul meu de vedere. A consulta un psiholog nu este nicidecum o rușine,

dimpotrivă reprezintă un beneficiu de o valoare semnificativă și oportună pentru toți cei ce sunt capabili și dispuși să recunoască rolul important pe care îl poate avea o astfel de persoană în condiții extreme, în viața unui om. Cel mai adesea, mergem la psiholog când dificultățile sunt deja insurmontabile, când viața noastră personală, socială și profesională este profund afectată. Și, chiar și atunci, mergem cu speranța că vom primi “sfatul-mi-nune” care ne va scăpa rapid de probleme.

Vizita la psiholog este punctul de plecare, pasul făcut înainte, în evitarea unei eventuale depresii iar sfaturile acestuia sunt vitale existenței noastre, în condițiile căderii. În prezența unor astfel de persoane, putem fi noi înșine, fără inhibiții, fără remușcări, fără rețineri. Sfatul psihologului înseamnă OBIECTIVITATE, ÎNCREDERE, OPTIMISM și, nu în ultimul rând, AJUTOR.

Consider că este eficient să alegem calea cea mai simplă în rezolvarea unor probleme, chiar dacă aceasta presupune ajutor din exterior. E bine să fim sinceri cu noi și să recunoaștem nevoia de sprijin moral.

Irina ȘERBAN,
Clasa a XI-a B
Grafică: Teodora ANDRONIC, absolventă LIS

Ani de liceu

Îmi amintesc că acum câteva săptămâni căutam un document pe laptopul meu și am găsit un folder, intitulat simplu „Liceu”. În momentul în care l-am deschis, am realizat cât de mare poate fi diferența dintre aparență și esență, căci, în acel folder uitat, cu un nume banal, se aflau alte câteva foldere înțesate de amintiri. Poze din clasă, din pauze, selfie-uri, din excursii, de la banchet, proiecte, eseuri, subiecte de BAC, poze din ac-

cei patru ani de liceu au trecut la fel de repede, cum mi-am trecut ochii de la o imagine la alta. Timpul, un prieten aparent, s-a grăbit atât de mult, încât m-a făcut să simt, și cred că nu doar pe mine, că liceul a trecut cât patru răsufări, cât patru clipe. Însă, mi-am dat seama rapid, că cele patru clipe au făcut din mine alt om. E o etapă ce schimbă valorile, imaginea, ce conturează competențe și ne definește ca adultul de mâine. Venim adoles-

și siguranță liceului dispar.

Nu știm acum ce ne rezervă viitorul. Unii, îl lasă să îi ducă unde crede el, alții, și-l fac. Unii, pornesc la drum hotărâți, alții șovăie. Unii se îmbracă în noroc, alții îl caută, iar alții și-l fac. Fiecare se descurcă așa cum a învățat, așa cum l-a format liceul.

Toți, însă, avem ceva în comun. Îl vom purta mereu în suflet. Ne vom aminti mereu de colegul care făcea și cel mai dur profesor să schițeze un zâmbet, de colegul care avea mereu toate temele făcute, de cel care jura că nu a învățat pentru test, dar lua mereu notă maximă, de cel pe care îl vedeam doar la teze, de colegul de bancă, de mesajele pe care le scriam cu viteza luminii pe sub bancă, de chitceli, de porecle, de profesorii care ne erau prieteni, de punctele în plus de la teste, de momentul în care ne-am îndrăgostit, de primii fluturi în stomac, de momentul în care fluturam bucurii permisul de conducere prin clasă și nu conta felul în care am ieșit în poză, de activitățile la care am participat, de cozile la ușa biroului domnului director pentru a ne semna biletele de voie, de părculeț, de cravata roșie, de rochia de banchet, de absolvire.

Toate acestea ne vor lega pe veci. Vom fi părtași ai aceluiași trecut, ale unor amintiri comune, și visuri diverse. Liceul e o poveste frumoasă, chiar dacă niciodată nu vom ști cum va fi capitolul următor, chiar dacă de multe ori socotelile nu par să reușească, chiar dacă viața ne va duce pe alte drumuri decât cele așteptate, liceul are motto-ul „Carpe Diem!”.

Anda-Livia MERLOIU,
absolventă LIS

tivitățile Consiliului Școlar al Elevilor, articole ș.a.m.d. Atât de multe, încât am realizat că am pierdut mai bine de câteva ore, analizându-le pe toate, re trăind fiecare moment, proiectându-le în mintea mea și simțind de parcă au trecut decenii de atunci, când, de fapt, au trecut câteva luni.

Am văzut prima poză în uniformă LIS și mi-am aruncat ochii asupra ramei de pe biroul meu ce încadra poza de la absolvire și am realizat că

cenți, plecăm tineri. În patru ani nu schimbăm doar poza de pe cartea de identitate, schimbăm și interiorul nostru. Pășim neșlefuiți, cu gândul doar la anii frumoși ai tinereții pe care îi lăudă toată lumea, la distracție, la prieteni și la a ne simți bine. Plecăm, apoi, cu nostalgie, nu simțim că lăsăm toate acestea în urmă, decât în lunile ce urmează, atunci când realizăm că număratoarea claselor s-a oprit, atunci când necunoscutul se întrevește, iar liniștea

Salvarea prin cultură

Definiția dată de UNESCO prezintă cultura ca „o serie de caracteristici distincte ale unei societăți sau grupă socială în termeni spirituali, materiali, intelectuali sau emoționali”. De ce sunt aceste caracteristici atât de diferite de la o societate la alta? Probabil deoarece „cultura e o formă de viață prin care o colectivitate umană își exprimă forța creatoare” după cum afirma Marin Preda. Un lucru e cert, diversitatea culturală oferă acestei lumi culoare și frumusețe.

Totuși, un mare defect al societății în care trăim este modul prin care cultura este ignorată, iar în cazul în care este apreciată, rolul salvator este umbrat de cel estetic. Câți dintre noi înțeleg, într-adevăr, cât de importantă este cultura? În zilele noastre, tendința de a pune un imens accent asupra lucrurilor materiale este din ce în ce mai evidentă, fapt care, de multe ori, restrânge dorința tinerilor de a-și îndrepta atenția către domeniul spiritual. Cultura este indispensabilă nu numai societății umane, cât și fiecărui individ în parte.

Beneficiul acesteia, pe care îl înțelege oricine, este o perspectivă mai amplă asupra realității înconjurătoare și orizonturi mai largi în orice domeniu. În cazul unei persoane oarecare, să fii cultivat îți poate aduce câteva avantaje vizibile, precum o reputație

turalizării noastre să fie propriul progres și nu cel al societății înconjurătoare, dar fenomenul cel mai nefericit ce se produce în zilele noastre este faptul că nu ne valorificăm suficient capacitățile intelectuale și artistice, tocmai cele care ne diferențiază de neculturate și ne definesc ca indivizi umani.

Cred că cel mai precis argument pentru afirmarea rolului salvator al culturii este citatul lui Elie Wiesel: „Cuvintele, în anumite momente, au puterea de a înlocui faptele”. Într-adevăr, comunicarea este elementul cheie în rezolvarea oricărui tip de dispu-

și o poziție desăvârșită în societate. Dar nu oricine dă atenție ampretei pe care cultura o lasă peste sufletele noastre, deși introspecția este efectul trimis către spiritul fiecăruia.

Un alt avantaj pe care nu îl luăm în considerare este cel de care beneficiază o societate formată în mari proporții din oameni cultivați, căci doar aceasta devine înfloritoare și prosperă. Iar acest beneficiu este neglijat exact din lipsa de interes pentru societatea căreia îi aparținem. Este de înțeles ca factorul determinant al cul-

tă, pornind de la simplele neînțelegeri dintre copii până la conflictele dintre diferite societăți, cele din urmă nefiind soluționate nici până în zilele noastre, tocmai din lipsa diplomației, care sugerează o lipsă a culturii.

Alexandra CHIRILĂ,
Clasa a XI-a B

Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

Roll the dice – România

Liceul Teoretic Ioan Slavici Panciu

DISSEMINARE

Panciu - gazda celei de-a doua mobilități
din cadrul proiectului Roll the dice

Proiect de parteneriat strategic între unități școlare,
derulat în cadrul Programului Erasmus+,
Contract 2014-1-ES01-KA201-004683_6

În perioada 2014-2016, în Liceul Teoretic Ioan Slavici Panciu se derulează proiectul Erasmus+ **Roll the dice**, în parteneriat cu școli din Spania, Portugalia, Ungaria, Slovacia, Polonia și Turcia. El este finanțat de Comisia Europeană și a fost creat ca răspuns la nevoia curentă a societății noastre de a „concilia” școala și familia, dar și învățatul cu distracția, pentru a fi în beneficiul unic al elevilor noștri și, prin urmare, al societății.

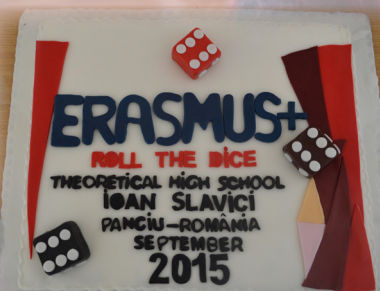
Între 21 și 25 septembrie 2015 a avut loc cea de-a doua mobilitate din cadrul proiectului. Echipa României, coordonată de prof. Maricica Apreutesei, a fost gazda acestei întâlniri. Din fiecare țară parteneră au participat câte patru elevi și două cadre didactice.

Agenda întâlnirii a cuprins în prima zi vizitarea liceului din Panciu și familiarizarea oaspeților cu tradițiile culturale românești. În parcul liceului s-a desfășurat un program artistic susținut de Grupul Coral *Cantabile*, dirijat de prof. Andrei-Igor Manovici și de Grupul folcloric *Pe-un picior de plai*, alcătuit din elevii clasei a VI-a. Cu această ocazie, a fost interpretat,

în premieră, imnul proiectului, compus de prof. Andrei-Igor Manovici, pe versurile profesoarei Luiza Micu. Cea de-a doua zi a fost rezervată învățării imnului, activității *Ce știi despre*

țara mea și Jocuri și activități la clasă. Ziua a treia a fost cea a competiției *Să ne jucăm împreună.* Ea s-a desfășurat la Casa de Cultură a orașului Panciu și a fost dedicată jocului de masă tradițional românesc *Nu te supăra frate!* 26 de elevi străini și 14 gimnaziști pânceni s-au distrat de minune timp de patru ore, cât a durat competiția și au conversat în limba engleză.

A patra zi a fost dedicată jocurilor de teren care s-au desfășurat în cadrul natural oferit de tabăra de la Gălăciuc. A fost o zi magnifică, plină de zâmbete și voie bună. Ultima zi a întâlnirii a fost una a interviurilor și a impresiilor exprimate de oaspeții noștri. În timpul mobilității, elevii au cooperat pentru a face mai multe videoclipuri, au avut loc schimburi de întrebări cu privire la propriile lor țări, îmbunătățindu-și, astfel, și competențele de dialogare în limba engleză.

Echipa de proiect a Liceului Teoretic Ioan Slavici este alcătuită din: Maricica Apreutesei (coordonator), Cristina Istrate, Mirela Bozbici, Elena Manovici, Raluca Andreea Costan, Camelia Belibou și Andrei-Igor Manovici, precum și din elevii: Julia Hărăbor, Diana Țirlea, Roxana Nițu, Daria Deaconu, Bianca Cozma, Bogdan Alban, Cătălin Istrate, Alexandru Manolache, Gabriel Roman, Evelina Enache, Gabi Strățulă și Andrei Dogaru. Colaboratori: Luiza Micu și Alina Stan.

Următoarea mobilitate prevăzută în proiect va avea loc în Lakitelek, Ungaria, în aprilie 2016.

Mai multe informații despre proiectul Erasmus+ Aruncă zarul, găsiți pe site-ul <http://rollthedice3.webnode.cat/>, pe blogul oficial <http://rollthedice8.blogspot.com.es/> sau la adresa Roll the dice/Aruncă zarul pe Facebook.

Echipa de proiect Erasmus+ **Roll the dice**, România
Foto: Evelina ENACHE, Cătălin ISTRATE

Imnul proiectului Erasmus+ *ROLL THE DICE*

1. Childhood is the happy time
Where the sun forever shines
Make a new friend every day
Roll the dice and play!
2. Days are sunny, games are free,
Friends have fun and so are we.
Happiness – the time of spring,
Roll the dice and sing!

Chorus

Roll, roll, roll the dice!
You must pay no price.
We are all the same
Let's begin the game!

BIS

3. Just put up a happy face
Make your school a better place!
Come with us, don't stay away,
Roll the dice and play!

4. Games are meant to reunite,
Teach us how to be polite.
Come and hear the play bells ring,
Roll the dice and sing!

Chorus

Roll, roll, roll the dice!
You must pay no price.
We are all the same
Let's begin the game!

BIS

5. Hide and seek, or hit the ball
with your friends, give them a call.
Don't be sad, you'll be ok
Roll the dice and play!

6. Jump the rope or ride the bike
Do whatever you may like.
Playing is a funny thing.
Roll the dice and sing!

Chorus

Roll, roll, roll the dice!
You must pay no price.
We are all the same
Let's begin the game!

BIS

Lyrics: Luiza MICU
Music: Andrei-Igor MANOVICI

Beneficiile unei călătorii

Călătoria reprezintă părăsirea zonei de confort ce face parte din rutina zilnică, ceea ce duce la o schimbare majoră a stilului de viață precedent și implică experimentarea involuntară

curiozitatea își face simțită prezența, subtil, printr-o întrebare retorică ce se repetă în minte la nesfârșit : „Oare cum va fi?”. Răspunsul va întârzia să apară, și va fi descoperit treptat, în funcție de etapele călătoriei, iar la final, când aventura s-a terminat, un val de amintiri te vor copleși, te vor face să îți fie dor și vei crea

firul experienței unice pe care tocmai ai trăit-o; abia după aceste momente de reflectare profundă vei obține răspunsul final.

Călătoritul te lasă fără cuvinte, iar ulterior te transformă într-un povestitor afirmă

înțeleptul Ibn Battuta, ce reușește să surprindă esența unei călătorii într-o frază scurtă, de impact. Pe

lângă distracție și evadarea din cotidian, se regăsește oportunitatea de a descoperi culturi și locuri diferite ce îți îmbogățesc cultura generală. Sunt o mulțime de locuri turistice precum muzee, monumente, rezervații naturale ce ascund povești incredibile pe care trebuie să le asculți și să le împărtășești cu ceilalți.

Deasemenea, poți interacționa cu alți oameni ce te vor ajuta

să înțelegi mult mai bine tradițiile și obiceiurile zonei respective, depășind granița informațiilor obiective, transformându-le în povești de suflet, primate prin ochii celorlalți, cu care poți lega prietenii speciale, cu o încărcătură emoțională deosebită.

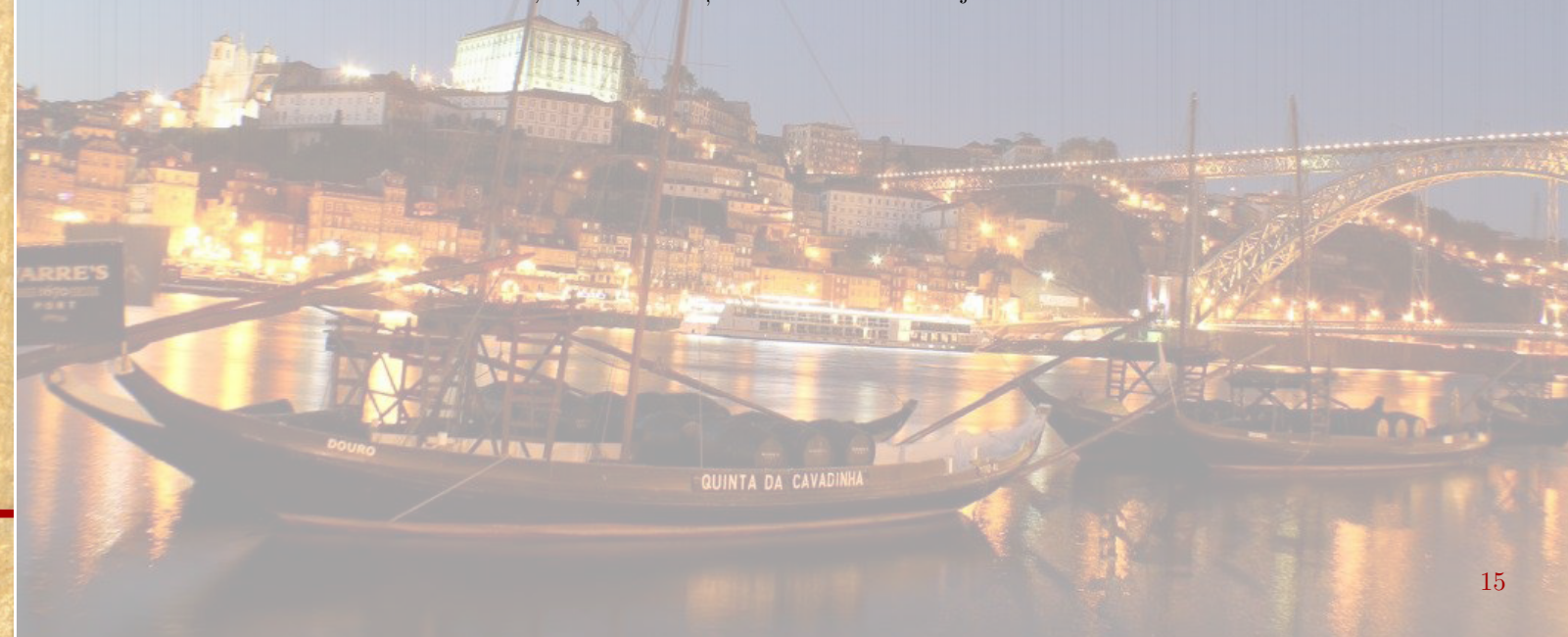
Din punctul meu de vedere, o călătorie nu înseamnă doar parcurgerea unor kilometri dintr-un punct spre alt punct pe hartă. Este întocmai unui ritual, ce cuprinde mai multe etape ce duc spre fericirea intelectuală și spirituală. Acest „ritual” are un important aport la formarea mea, deoarece îmi asigură îmbogățirea cunoștințelor într-un mod plăcut și îmi oferă posibilitatea de a învăța lecții valoroase de viață.

Ștefania MUSTĂȚĂ,
Clasa a XII-a D
Foto: prof. Constantin Ioan
GÂRLEANU

a emoțiilor, sentimentelor pe tot parcursul acesteia. Deși pare o experiență ce nu poate fi pe placul tuturor, include anumite beneficii, pe care oricine ar trebui să le încerce.

Emoțiile pe care le simți înaintea unei călătorii sunt inconfundabile,

PROTHA LA

Festival International de Théâtre Jeunes

Francophones **AMIFRAN** -Arad

Experiența trăită în cadrul Festivalului Internațional de Teatru Francofon pentru Tineri „Amifran” – Arad, a fost una dintre cele mai frumoase. Acolo am întâlnit oameni extraordinari care au știut să își pună amprenta asupra noastră.

După douăsprezece ore în autocar am ajuns cu bine în orașul care urma să ne fie gazdă timp de o săptămână. Ne-am adunat în fața Teatrului Clasic „Ioan Slavici”, toți tinerii participanți: români, francezi, italieni, bulgari, polonezi și ruși, energici și entuziaști, veniți să descopere sau să redescopere emoția și vitalitatea acestui festival. De aici am început să trăim experiența Amifran pe propria piele.

Să cunoaștem Aradul

Fiecare trupă a fost preluată de doi sau trei ghizi care ne-au ajutat să ne încadram în peisaj.

La început, am vizitat Colegiul Național „Moise Nicoară”, a cărui clădire este cu adevărat impunătoare, formată din corpul principal, cu intrarea de dimensiuni deloc

modeste, scările din marmură roșie și pereții pictați în culorile specifice colegiului care se împletesc perfect, atestând titlul de monument arhitectural și corpul secundar cu sala și baza sportivă, de asemenea de dimensiuni impresionante. Numele colegiului vine de la una din marile personalități ale culturii române, Moise Nicoară fiind și un reprezentant al Școlii Ardelene.

Apoi, ne-am avântat de-a lungul Muzeului până la Palatul Cultural, un edificiu ridicat între anii 1911-1913, care îmbină stilurile neoclasic, corintic, renașterii și gotic. În interior, vitraliile florale, decorația metopelor și candelabrele atrăgeau privirile turiștilor prin frumusețe și eleganță. Actualmente, clădirea Palatului Cultural găzduiește sediile Muzeului Județean și al Filarmonicii de Stat.

În turul nostru a urmat un scurt popas în fața Palatului Administrativ Arad, care astăzi adăpostește Primăria Municipiului Arad. Fațadele clădirii sunt decorate cu elemente clasiciste și neorenaștentiste iar orologiul din turnul central prezintă un mecanism care la oră fixă cântă „Oda Bucuriei” de Ludwig van Beethoven.

Am continuat cu Palatul Copiilor, o clădire monument istoric executată în stil neoroman și am vizitat Biserica romano-catolică „Sfântul Anton de Padova”, lăcaș ridicat între anii 1902-1904, prezentând elemente ale stilurilor clasicist, baroc și renaștentist.

După ce am ascultat câteva minute din slujbă, ne-am îndreptat spre Teatrul Clasic „Ioan Slavici”, o construcție impresionantă, distrusă de

foc și reconstruită de-a lungul timpului de două ori. În urma ultimei reabilitări, teatrului i-a fost adăugată și o sală studio. Sala mare cu scenă, pe care și-a desfășurat activitatea și festivalul „Amifran”, oferă 450 de locuri repartizate în sală și în loje care urcă până la etajul trei și prezintă o acustică impecabilă.

Ultima oprire pe care am făcut-o în cadrul turului a fost chiar la locul pe care aveam să îl numim „acasă” pentru următoarele șapte zile de festival, și anume la „Hotel Ardealul”. Cu o tradiție de peste 175 de ani, fostul „Hotel Crucea Albă” a găzduit de-a lungul timpului în sala sa de festivități numeroase reprezentații ale artiștilor vremii dar și adunări de interes regional.

Să intrăm în spiritul „Amifran”

Toți participanții au fost convocați în sala mare a teatrului în după-amiaza primei zile. Dacă până atunci tot restul zilei simțisem un gol în stomac, în momentul în care am văzut pentru prima dată scena sentimentul s-a amplificat. Emoțiile au fost

și mai mari atunci când festivalul a început cu adevărat. Organizarea impecabilă, muzica electrizantă și energia spectatorilor activi au pus stăpânire pe întreaga sală. După un bun-venit călduros din partea trupei-gazdă Amifran din Arad, a început și concursul. Timp de patru zile, fiecare trupă a avut ocazia să impresioneze publicul.

Scena a fost primitoare, iar publicul adaptat vieții teatrului, astfel *L'homme sans trucages*, spectacolul nostru, al Trupei de Teatru Protha, a avut parte de una din cele mai bune reprezentații ale sale. Interacțiunea cu publicul, care era format din colegii noștri de ateliere, ne-a permis să lăsăm emoțiile deoparte și să intrăm în „pielea personajelor” până la cele mai mici detalii.

Zilele petrecute în Arad au fost împărțite între atelierele de dimineață și spectacolele participante dar și invitate de după prânz, bine-

înțeles toate acestea, dar și secțiunea „En coulisses”, în cadrul căreia fiecare trupă era apreciată în mod public pentru performanța sa pe scenă, desfășurându-se în spiritul francofon specific Amifran. Cu toate că am avut o ușoară teamă de exprimarea în limba franceză și a faptului că am fost repartizați individual în grupele pentru ateliere, am știut să ne adaptăm destul de ușor, în primul rând pentru că teatrul este o limbă universală dar și pentru că am fost înconjurați de oameni frumoși și deschiși, care ne-au devenit prieteni.

În ultima zi de festival a avut loc un concurs dedicat scriitorului francez Boris Vian la care au participat re-

prezentanți de la fiecare trupă, printre care și colegul nostru Vlăduț Steclaru. Probele au avut la bază viața și opera scriitorului, axându-se în mod special pe piesa de teatru „Equarrissage pour tous”. Originalitatea, comicul și improvizarea au fost la ele acasă și scorul s-a ținut strâns. La sfârșit, participanții au primit cadouri dar și recunoștința lui *Papa Didi*, organizatorul festivalului.

Cele șapte zile s-au scurs foarte rapid și nici nu am realizat când am ajuns în momentul în care trebuia să ne luăm rămas-bun de la oamenii minunați care ne deveniseră prieteni dragi. Despărțirea a fost neașteptată de grea. Am lăsat în urmă nu numai experiențe legate de teatru, pe care mentorii noștri ne-au învățat să le apreciem, dar și legături cu tineri străini frumoși, talentați și pasionați. La sfârșit, am ajuns la concluzia că teatrul unește oamenii indiferent de naționalitate, rasă și limba vorbită, că teatrul este o modalitate de comunicare, că teatrul înseamnă comuniune.

Diana-Elena APOSTU
Bianca-Maria CARABĂ
Ramona-Iuliana IGNAT,

Membre ale Trupei de teatru PROTHA

Portugalia, țară în care m-aș întoarce oricând!

Uneori, să planifici următoarea destinație poate să fie simplu. Navigând pe internet mi-a atras atenția o ofertă de bilete "super ieftine" pentru Lisabona, pe care am considerat-o prea scumpă, ceea ce m-a motivat să-mi creez propria ofertă. Într-un final, am ajuns să plătesc aproximativ jumătate din prețul inițial pentru patru zboruri și am vizitat două capitale – Lisabona și Madrid. În continuare, vă invit să luați parte la povestea portugheză, prezentă în imaginile de mai jos.

PORTO

Dom Luís I Bridge - *Ponte Luís I or Luíz I*

Este unul dintre cele 6 poduri peste râul Douro care impresionează prin arhitectura masivă ce oferă o vedere minunată, de sus, asupra orașului. Ar fi păcat să ajungi în Porto și să nu traversezi podul pe jos.

Dom Luís I Bridge

Douro River – *Rio Douro*

Este al treilea ca mărime din Peninsula Iberică după Tagus și Ebro. O plimbare pe jos de-a lungul amelor părți ale râului Douro este un mod foarte plăcut de a petrece câteva ore în Porto, deoarece există o mulțime de lucruri de făcut și de vizitat. Poți să faci o croazieră de o oră, cu barca, în jos pe râu, pentru a te bucura de priveliște, de podurile minunate, de imaginea de aproape a cartierelor și a

viilor care acoperă toate dealurile și care sunt o încântare pentru ochi.

Douro River

Ribeira Square - *Praça da Ribeira*

Locația face parte din Patrimoniul Mondial UNESCO și este o destinație pe care nu trebuie să o ratezi. Aici găsești case de basm îngrămădite, etajat, una peste alta, care te vor lăsa fără respirație și plin de uimire.

Zona Ribeira este inima orașului vechi, plină de o mulțime de bistrouri drăguțe potrivite pentru a bea ceva sau pentru a mânca ceva, cu vedere la râu și la fluviul... de oameni. Toate drumurile duc spre această zonă joasă, iar în apropiere sunt o mulțime de standuri cu suveniruri și magazine de explorat.

Ribeira Square

Clérigos Church/Tower - *Igreja dos Clérigos/ Torre dos Clérigos*

Turnul și biserica Clerigos sunt un exemplu uimitor de arhitectură barocă din secolul XVIII,

proiectate de arhitectul italian Nicolau Nasoni.

În turn se poate ajunge după o urcare abruptă pe trepte (240 trepte) dar, odată ajuns sus, vederea este spectaculoasă. Turnul a fost, și este încă, cel mai înalt punct de peisaj din Porto (76m deasupra nivelului mării) și a fost construit pentru a arăta puterea Bisericii Catolice.

Clérigos Church/Tower

Porto Cathedral - *Sé do Porto*

Ridicată în Evul Mediu, Sé do Porto are mai multe stiluri interesante de arhitectură. A fost inițial construită pentru a servi nu doar ca biserică, ci și ca una din structurile de apărare ale orașului. Interiorul ei este foarte frumos, cu multe sculpturi, frunze de

Porto Cathedral

aur, argint, marmură și statui. Situată deasupra cartierului vechi, ca-

tedrala este locul ideal pentru a începe explorarea orașului Porto.

Liberdade Square - *Praça da Liberdade*

Nu este numai frumoasă și artistică, dar este și acel punct al orașului din care ai o vedere perfectă de jur împrejur. Din piață se pot vedea remarcabila clădire a primăriei, bulevardul Dos Clérigos și un pic din frumoasa gară São Bento.

Liberdade Square

Francesinha

Dacă ajungi în Porto, nu trebuie să ratezi ocazia de a încerca Francesinha (mica franțuzoică).

Este un sandviș originar din Porto care conține șuncă, linguiça (cârnat) și carne friptă, acoperite cu brânză topită, roșii și sos de bere, servit cu cartofi prăjiți. Din experiența proprie declar că este o explozie calorică care te va satura garantat și a cărei preț pornește de la 6,5 euro.

Francesinha

COIMBRA

Orașul vechi ocupă dealul cuprins între Universitatea din Coimbra și Râul Mondego (Mondego River/Rio Mondego). Strada principală (Rua Visconde da Luz) în care găsești cafelele, restaurante și suveniruri se termină într-o piață largă înconjurată de Mănăstirea Santa Cruz (Santa Cruz Monastery/ Mosteiro de Santa Cruz).

Coimbra este un oraș pe care trebuie să-l vizitezi pe timpul zilei când e de-a dreptul vibrant deoarece în jurul orei 19 aproape totul este deja închis.

University of Coimbra - *Universidade de Coimbra*

Este cea mai veche universitate din Portugalia și una dintre cele mai vechi din lume fiind fondată în 1290 la Lisabona, pentru ca în anul 1537 să fie mutată definitiv la Coimbra.

Situată în partea de sus, pe cel mai înalt deal din Coimbra, oferă o priveliște spectaculoasă asupra orașului și zonei rurale. Foarte interesant este faptul că studenții, în timpul liber, servesc drept ghizi. Acești tineri străluciți, dedicați, îmbrăcați în robe de tip „Harry Potter”, îi ajută pe călători să înțeleagă de ce acest loc este

considerat Oxford / Cambridge / Harvard / MIT – ul Portugaliei.

Amplasamentul Universității din Coimbra cuprinde sala de ceremonii, o biserică veche, turnul și Bibliote-

ca Joanina.

Joanina Library - *Biblioteca Joanina*

Biblioteca, construită în stilul baroc al secolului al XVIII-lea, este situată destul de aproape de Turnul Universității din Coimbra. Vei fi surprins de mobilierul, tavanul bibliotecii și de impresionanta colecție de cărți (250 mii de volume) din secolele XVI, XVII și XVIII. Am auzit că această bibliotecă remarcabilă este, de asemenea, conacul lui... Batman (găzduiește o colonie de lilieci gata să apere cărțile de insectele dăunătoare).

Fotografiatul în interiorul bibliotecii este interzis, din păcate!

Mondego Green Park - *Parque Verde do Mondego*

Este un parc frumos în care găsești câte ceva pentru toată lumea.

Râul Mondego oferă posibilitatea de a face caiac-canoe, iar în lungul lui există o zonă specială pentru persoanele care doresc să stea la plajă sau pur și simplu să hrănească rațele și peștii.

SINTRA Quinta Da Regaleira

Este un domeniu vast aflat foarte aproape de centrul orașului Sintra. Palatul prezintă numeroase turnulețe și ornamente în piatră, dar grădina este atracția principală. Aceasta se remarcă prin numeroase grote, tuneluri, lacuri, fântâni și poteci ascunse în vegetația luxuriantă.

Quinta Da Regaleira

Pena National Palace - *Palácio Nacional da Pena*

Am îndrăznit să străbat distanța dintre Sintra și Palatul Pena la picior. Chiar dacă aventura a durat vreo două ore, efortul a meritat pe deplin pentru că Pena National Palace te impresionează subit prin înfățișarea sa bizară, pe mai multe etaje, zugrăvit în roșu, galben și gri, cu turnulețe și ziduri crenelate, cupole, galerii și terase.

Minunăția a fost construită la ordinul Regelui consort Ferdinand II care i-a cerut arhitectului să realizeze un edificiu capabil să-i satisfacă visurile.

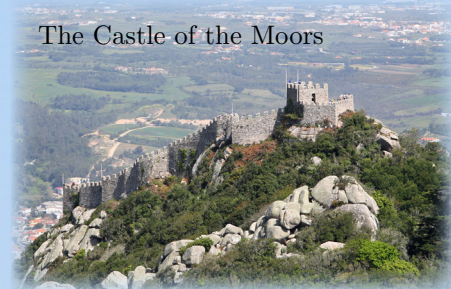
Pena National Palace

The Castle of the Moors - *Castelo dos Mouros*

Fortificația construită în secolul al VIII-lea este așezată la 420 metri altitudine deasupra nivelului mării și dacă te încumeți să îi escaladezi zidurile, te va întâmpina o priveliște asupra întregii zone Sintra ce-ți va tăia răsuflarea.

The Castle of the Moors

Cape Roca - *Cabo da Roca*

“Onde a terra se acaba e o mar começa...” - Luís de Camões, Os Lusíadas, citind aceste cuvinte mi-am început vizita la Cape Roca, unul dintre cele mai vizitate locuri din zona Sintra-Cascais.

Cape Roca este cel mai vestic punct al Europei continentale și fără niciun dubiu vei fi impresionat de frumusețea înaltă, lovită cu forță de valurile mari ale Oceanului Atlantic. Chiar vei trăi senzația de loc în care se sfârșește lumea, garantat!

Cape Roca

LISABONA The Lisbon Oceanarium - *Oceanário de Lisboa*

Din interes profesional, nu puteam rata acest obiectiv din Lisabona. Deschis publicului din 1998, Oceanario de Lisboa adăpostește cel mai mare acvariu acoperit din Europa.

Biosfera este foarte bine reprezentată cuprinzând aproape 16 000 de indivizi din 450 de specii. Dintre atracțiile acvariului pot enumera pinguii, rechini, pisici de mare și simpaticele vidre.

Oceanario de Lisboa îți va capta atenția pentru câteva ore, timp în care vei asimila foarte multe cunoștințe de biologie.

The Lisbon Oceanarium

Jerónimos Monastery - *Mosteiro dos Jerónimos*

Mănăstirea se află în imediata vecinătate a Torre de Belém, a fost construită din ordinul lui Manuel I drept mulțumire pentru succesul avut de Vasco da Gama în expediția sa către India.

Aici sunt îngropați Manuel I, Vasco da Gama și poetul Luís Vaz de Camões, autorul poemului *Os Lusíadas* care elogiază exploratorii portu-

Jerónimos Monastery

ghezi.

Belém Tower - *Torre de Belém*

Ca și Mosteiro dos Jerónimos, Torre de Belém a fost construit din ordinul lui Manuel I pentru a întări sistemul de apărare al orașului.

Amplasat pe o insulă a fluviului Tagus, Torre de Belém a mai servit ca far, punct vamal și stație de telegraf, iar din 1983 a fost inclus în Patrimoniul Mondial UNESCO.

Belém Tower

Monument to the Discoveries - *Padrão dos Descobrimentos*

Monumentul de peste 50 metri înălțime a fost inaugurat în anul 1960 pe malul nordic al fluviului Tagus (Tajo) pentru a elogia marile descoperiri realizate de exploratorii portughezi în secolele XV-XVI.

Pastel de Belém (Pastel de nata)

Nu trebuie să pleci din Lisabona până nu calci pragul patiseriei Pastéis de Belém cu o experiență de mai bine de 170 ani în prepararea de pastel de Belém, delicioasele prăjituri cu vanilie, preparate după o rețetă secretă.

Patiseria se află în drumul spre Mosteiro dos Jerónimos și este ușor de găsit deoarece locul este mereu aglomerat.

Pastel de Belém

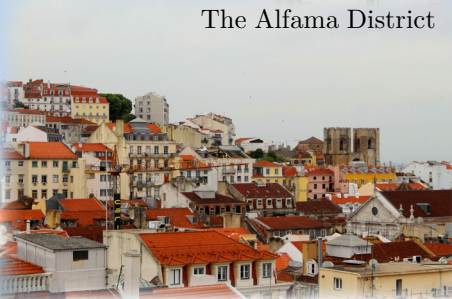
The Alfama District

Alfama (în arabă “al-hamma”= fântâni calde/izvor/băi) este cel mai vechi cartier al Lisabonei, desfășurându-se în trepte de la Castelo de São Jorge până la fluviul Tagus (Tajo).

Cartierul a supraviețuit cutremurului din 1755 și astăzi încăntă prin labirintul de străzi înguste care se deschid în piațete în care găsești vânzatori de pește și de legume.

Atmosfera feerică a locului poate fi trăită rătăcind pe străzi fără o destinație precisă, plimbându-te cu vestitul tramvai 28 sau petrecând seara într-un local de *fado*.

The Alfama District

São Jorge Castle - *Castelo de São Jorge*

Localizat pe cea mai înaltă colină în Alfama, Castelo de São Jorge reprezintă vatra orașului Lisabona. Castelul fortificat este unul din principalele atracții turistice ale orașului, fiind complet refăcut pentru Expo 98 și găzduiește numeroase activități culturale.

São Jorge Castle

The Patriarchal Cathedral of St. Mary Major - *Santa Maria Maior de Lisboa / Sé de Lisboa*

Clădită pe locul unei moschei, Sé de Lisboa este cea mai veche biserică din oraș având aspectul unei fortărețe medievale, afirmație întărită de cele două turnuri crenelate cu care te întâmpină.

Miradouro da Graça & Miradouro da Senhora do Monte

Sunt două puncte care oferă vedere panoramică asupra orașului Lisabona. Apusul de soare văzut de pe una din aceste două terase te va convinge de ce Lisabona este considerat un oraș romantic și seducător.

Miradouro da Senhora do Monte

Lisbon Baixa - *Baixa Pombalina/Baixa*

Cartierul Baixa este ridicat pe ruinele „Orașului de Jos” și este rezultatul planului urbanistic din secolul XVIII.

Principala stradă este Rua Augusta, stradă pietonală flancată de clădiri placate cu plăci de ceramică și care, în final, se deschide într-o piață largă numită Praça do Comércio.

Leadership Autentic

Leadership Autentic este un program educațional care identifică și dezvoltă potențialul de lider al tinerilor, venind cu un model total diferit față de activitățile și metodele clasice ale curriculei școlare. Direcțiile în care acționează se concentrează asupra dezvoltării potențialului de leadership, descoperirea propriilor valori, creionarea unei viziuni, antrenarea abilităților de comunicare și conștientizarea importanței lucrului în echipă.

Programul oferă acces pe platforma de orientare vocațională JVIS (Jackson Vocational Interest

Survey) realizată de același psiholog Douglas Jackson, care a dezvoltat teste pentru astronauții NASA.

Programul Leadership Autentic debutează cu 4 zile de curs împărțite pe 2 nivele, la finalul cărora ai șansa să aplici pentru funcția de Ambasador, astfel vei putea împărtăși mai departe prietenilor cursuri și activități de inițiere leadership.

Chiar după primul nivel, am remarcat îmbunătățiri în felul în care percepeam funcția de lider, am înțeles faptul că oricine poate fi lider, deoarece acesta nu se naște, ci se formează, reușind prin ideile, viziunea și comportamentul său să inspire, deci, să se facă urmat. Privind retrospectiv, faptul că am aplicat pentru acest curs și că am reușit să obțin funcția de ambasador mi se pare cea mai bună

alegere din ultima perioadă, astfel demarând două proiecte în liceu. Primul pe 12 ianuarie (Ziua L.A.), în cadrul căruia am promovat fundația, iar al doilea în săptămâna Școala Altfel, în care am fost trainer pentru o zi și am reușit să fac cunoscută o mică parte din bazele leadershipului.

Nu în ultimul rând, pot să afirm că am reușit să parcurg toate treptele, prin participarea la Școala de Vară a Absolvenților L.A., timp de 5 zile, la Casa Vlășia, o locație minunată din Snagov, ce a constituit o etapă importantă din viața mea, deoarece am întâlnit tineri din toată țara, plini de idei geniale, cu care am legat prietenii frumoase, reușind să păstrăm legătura și să ne revedem după încheierea taberei.

De-a lungul celor 5 zile, am pus în practică ce am învățat la nivel teoretic în cadrul activităților și jocurilor de echipă în aer liber, iar seara avea loc Talent Show-ul, un adevărat spectacol, în care fiecare participant își prezenta un talent, iar dacă era posibil, îi învăța și pe ceilalți; astfel, am avut ocazia să luăm parte la prima lecție de salsa, să învățăm manevre de prim ajutor, am primit informații despre cum putem aplica pentru un schimb de experiență în alte țări, am aflat lucruri interesante despre vegani și ne-am amuzat copios pe seama celor care, prin simțul umorului, au reușit să se facă remarcați și să ne facă serile unice, de neuitat.

Mihai, unul dintre trainerii prezenți în tabără, a reușit "să ne întindă nervii la maxim" prin jocurile și exercițiile de logică ce ne-au ținut cu suflătele la gură și care au reușit să ne aducă mai aproape unii de alții.

Cea mai uimitoare și captivantă parte a acestei tabere, consider că au fost momentele petrecute alături de invitați care sunt adevărați lideri români.

Printre primii invitați pe care am avut onoarea să îi avem alături de noi și față de a căror lecții de viață nu am destule cuvinte să-mi exprim uimirea și admirația, au fost Cristian Lupșa, editorul "Decât o revistă" care ne-a dezvăluit atât experiențe din viața lui cât și detalii legate de

aparitia, conținutul și numele revistei care a stârnit valuri de admirație și Dan Pazara, Director de Comunicare & Sustenabilitate OMV Petrom, unul dintre ocupanții locurilor din TOP 5 INVITAȚI din perspectiva mea, care a reușit să aducă pe chipurile noastre adevărata înfățișare a uimirii. Ne-a impresionat profund, iar la finalul prezentării sale, care părea mai mult o poveste decât viața unui om, a reușit să trezească în noi admirație - mulți aveau: "Wow, acesta da om!!!". Dacă ar fi să prezint pe scurt ce îl face pe acest om așa "WOW, aș începe prin a spune că a fost bancher pe WALL STREET (da, asta chiar sună bine !!!), primul loc de muncă a fost în 1991 la Salomon Brothers, una dintre cele mai mari bănci de investiții din lume la momentul respectiv, a absolvit în SUA Facultatea de Chimie, apoi a continuat cu un MBA în finanțe. Citatul reprezentativ pentru experiența sa, afirmat chiar de dumnealui, este: "Pentru a avea succes în carieră, 50% este norocul de a fi în momentul potrivit la locul potrivit", așa cum lui i s-a întâmplat de mai multe ori.

Următorul invitat, Sabina Știrb, Coordonatoarea proiectelor de responsabilitate socială în cadrul Samsung Electronics, ne-a arătat și o altă ocupație a companiei decât cea comercială, ne-a prezentat proiecte pe care le derulează în licee și ne-a povestit despre fondatorul și evoluția companiei.

Alți invitați au fost Florina Vintilă, Coordonator Departament Recrutare Accenture România, care ne-a oferit sfaturi și informații utile în legătură cu depunerea CV-ului

și interviurile de angajare; Dragoș Chiscoci, Booking & Event Directory Emagic, care se ocupă cu tot ce ține de organizarea marilor concerte din România: Madonna, Lady Gaga, Shakira, Metallica sunt doar câteva exemple de evenimente care au adus zâmbete pe fețele a sute de mii de fani; Silvia Opriș, partener al Schoenherr și Asociații, specializată în drept imobiliar și dreptul construcțiilor.

În sfârșit, Blogger-ul Ariel Constantinof (spun asta pentru că i-am prezentat în ordinea prezenței lor în tabără), care de asemenea intră în TOP 5 INVITAȚI. Tipul acesta, deși are doar 24 de ani, se poate lăuda cu o mulțime de idei implementate: a fondat Tribul, o afacere socială de curierat pe bicicletă, motivonti.ro, un blog despre motivare și dezvoltare personală, iar pe deasupra, are un stil minunat de a povesti totul într-o manieră amuzantă. Este genul acela de tânăr cu multe idei pe care le pune în aplicare și care stie să se descurce în viață.

Cei doi actori Improvisneyland, Radu Ciobănașu și Mădălin Mandin, intră cu siguranță în TOP 5 INVITAȚI. Acești doi oameni

sunt absolut minunați, am participat la activități de excepție alături de ei, am improvisat mici piese de teatru care porneau de la titluri comice și am făcut multe exerciții care ne-au dezvoltat spiritul de echipă. Dacă ai ocazia să îi cunoști, nu au cum să nu îți placă!!!

Fotograful astronomic Andrei Șonka a fost un alt invitat, care ne-a descris o parte din frumusețea Universului pe care a descoperit-o din pasiune, la momentul actual fiind profesionist în domeniu.

Spre finalul taberei, am avut marea ocazie să-l avem alături de noi pe marele om și lider al României, Raed Arafat, fondatorul SMURD, născut în Palestina și venit în România de la vârsta de 16 ani pentru a studia Medicina la Cluj-Napoca. Și-a dedicat toată viața carierei medicale și, dacă nu ar fi fost la mijloc pasiunea și perseverența, nu ar fi reușit să fondeze SMURD, în demersul său întâlnind nenumărate obstacole. Este un om cu o poveste interminabilă, sinceră și cu adevărat motivațională.

Așa cum s-a obișnuit, la finalul prezentării fiecărui invitat urmau întrebările noastre pentru aceștia, astfel reușeam să-i cunoaștem mai bine sau să clarificăm anumite nelămuriri. Pentru invitatul Raed Arafat, pot să afirm că întrebările nu se mai opreau, eram toți cu mâinile pe sus, nerăbdători să își îndrepte atenția către curiozitatea noastră.

De-a lungul discuțiilor purtate, ca și în cazul altor invitați, am reușit să remarc un citat care m-a impresionat: "Mai bine am inițiativa să fac ceva decât să aștept să mi se dea voie!!!". Cred că nu mai încapă îndoiala că l-aș încadra primul în TOP 5 INVITAȚI!

Alte invitate au fost Gabriella Carello, director Nestle România și Dana Rogoz, actriță și Fashion Designer, cunoscută în special pentru rolul Abramburică din Abacadabra și Mimi din serialul La bloc. Pe lângă actorie, Dana Rogoz are și blog, pe care postează foarte des lucruri interesante, iar în urmă cu 2 ani a lansat o colecție de genți-plic, MOON by Dana Rogoz. Pot spune că ea completează Top 5 INVITAȚI, prin faptul că m-a impresionat începutul, dar mai ales evoluția ei în cariera de actriță, reușind să facă față tuturor evenimentelor, repetițiilor și spectacolelor care o solicită din ce în ce mai des.

Pot spune că atmosfera din timpul taberei a fost magică, minunată, mai ales că am avut oportunitatea de a cunoaște personalități renumite din România, care prin simplitatea și sinceritatea de care au dat dovadă, sunt considerați oameni adevărați.

La sfârșitul taberei am avut parte de o surpriză, avându-i ca invitați pe cei doi actori Impro, cu adevărat spontani, care ne-au pus în scenă un spectacol pe cinste, în continuarea căruia ne-am costumat în super-eroii lumii Autenticum, am răs, am glumit și am dansat toată seara. A fost cu totul magic!

Pentru mine aceasta a fost a doua tabără la care am participat, după cea de la Sanitarii Pricepuți și vreau să spun că ele constituie cele mai frumoase și unice amintiri din perioada adolescenței. Aș repeta această experiență la nesfârșit!!!

Ștefania MANOLACHE,
Clasa a XI-a A
Foto: Ștefania MANOLACHE

The perspective of the dice

La început a fost ideea! Era noiembrie 2014. În cadrul întâlnirilor clubului Impact s-a identificat o nouă nevoie în societate: tinerii nu au un loc unde să găsească răspuns la problemele specifice vârstei lor. A urmat apoi provocarea: înscrierea în cadrul unei competiții de proiecte lansată de FNO. Am fost printre câștigători, obținând punctaj maxim. Am participat la Seminarul Național de schimb de experiență, iar proiectul nostru a apărut într-un ghid de bune practici/ povești de succes.

Scopul proiectului nostru era sensibilizarea autorităților și comunității orașului Panciu cu privire la necesitatea înființării unui Centru de Tineret. În cadrul proiectului s-au derulat activități precum: cafeneaua publică, animație stradală și expoziție vie, masă rotundă. Rezultatul pe care îl așteptam era ca acest proiect să fie trecut pe lista de priorități investiționale a Primăriei orașului pentru a deveni realitate în cel mai scurt timp.

Prima activitate desfășurată a fost: „Cafeneaua publică - Centru de tineret între dorință și realitate”, care a avut loc pe data de 15 mai 2015. La această activitate au participat reprezentanți ai autorităților locale, precum domnul primar, Iulian Nica, reprezentanți ai

poliției, ai consiliului local dar și elevi și profesori. Aceștia au dezbătut teme precum: locația, fondurile, aliații și activități de derulat. Rezultatele au fost îmbucurătoare, întrucât am descoperit potențiale locații, posibilități de obținere de fonduri și s-au propus numeroase activități care s-ar putea desfășura în cadrul Centrului de tineret: club de fotografie, cerc de lectură, discuții libere părinți-tineri, orientare turistică, ateliere de legislație, reguli de circulație, activități educative, grădina de vară, activități sportive.

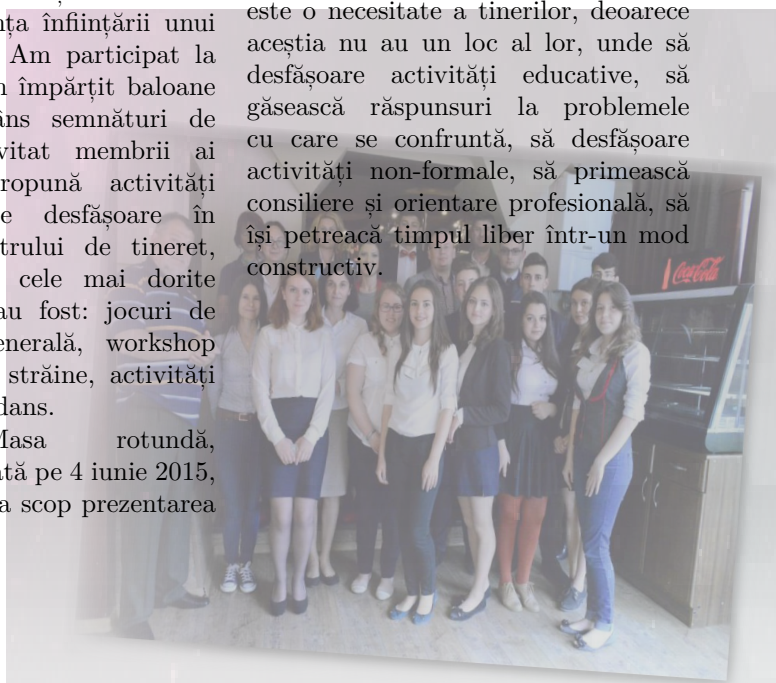
O altă activitate pe care am desfășurat-o a fost: „Animație stradală. Expoziție vie”, care a avut loc pe data de 1 iunie 2015. Scopul acestei activități a fost informarea și sensibilizarea comunității locale cu privire la importanța înființării unui Centru de tineret. Am participat la Parada copiilor, am împărțit baloane și flyere, am strâns semnături de susținere. Am invitat membrii ai comunității să propună activități care să se desfășoare în cadrul Centrului de tineret, iar printre cele mai dorite activități au fost: jocuri de cultură generală, workshop de limbi străine, activități sportive, dans.

Masa rotundă, desfășurată pe 4 iunie 2015, a avut ca scop prezentarea

activităților proiectului „The perspective of the dice”, iar la discuție au participat profesori, elevi, reprezentanți ai autorităților locale. Focusul a fost pus pe tineri, pe rolul acestora în societate. S-a discutat de asemenea și despre nevoile pe care le au tinerii din ziua de astăzi.

S-a ajuns la concluzia că înființarea unui Centru de tineret este o necesitate a tinerilor, deoarece aceștia nu au un loc al lor, unde să desfășoare activități educative, să găsească răspunsuri la problemele cu care se confruntă, să desfășoare activități non-formale, să primească consiliere și orientare profesională, să își petreacă timpul liber într-un mod constructiv.

Elena POCRIȘ,
Clasa a XI-a D
Foto: Club IMPACT

Printre noi trece singur scriitorul Ionel Bandrabur

— Visez? Sint treaz? Am adormit cu mine sub cap? Când îmi ies vorbe frumoase de pe limbă, simt că cineva mă îmbrânțește să cînt. Vorbe frumoase? A trecut un veac de cînd n-am mai auzit un cuvînt de blîndețe și mîngîiere...

— Ioane!...

— Au îmbătrînit și vorbele. S-au zbîrcit. S-au înăcrit. Și cum alte vorbe nu s-au mai ivit între timp, sint nevoit să-mi clătesc gura cu zdrențe de vorbe și să-mi chinuiesc mintea cu hîrburi de gânduri. Le mestec bine și le înghit...

— Ioane, Ioane!... Nu mă aude...

— Cîte nu înghițim noi, scriitorii? Să căutăm ceartă pentru niște vorbe? Să tulbur cu borboroseala mea dreapta și înțeleapta așezare a literaturii?

— Ioane, Ioane!... Toată lumea doarme!... Numai tu nu ai somn!... De ce, omule?

— Pe cine vreau să mint? Pe mine. Mie vreau să-mi dau de băut cu un ciob. Să beau cioburi de vorbe. Și nu-mi arde pieptul de sete. Altceva parcă arde. Am uitat... Ca să fur cîte-

va clipe de odihnă și de somn... Cînd avem timp de odihnă pînă la învierea morților, mie îmi arde de somn! Rîd! Literatura se răcește sub copitele veacurilor! Nu arde! Neghiobii spun că arde! Literatura se răcește! Iar rîd! Cum de mai pot să rîd? Și ce-aș avea mai bun de făcut? Mi-am împrăștiat gândurile printre vorbe? Unde ești, literatura mea? Vino! De ce întîrzi?

Cînd te chem, să vii!

— Am venit, Ioane!... Să nu mă ții mult de vorbă!... Că mă plictisești, scriitorule Ionel Bandrabur...

— De treabă făptură!... Și scumpă... La vorbă... Și grăbită... La faptă... Literatura mea a sorbit toate izvoarele cu darurile frii...

— Te-ai întins bine în pat, Ionele?... Spui că ești în pat, dar îmi vorbești din raclă sau de sub pămînt... Nu te aud limpede. Azvîrle lespede de pe tine și ridică-te în capul oaselor!

— Din gura ta aurită voi culege numai vorbe înțelepte. A venit toamna, literatura mea... Scutură-ți de pe umeri merele pîrguite!

— Ionel Bandrabur, ești ca și vremea de bătrîn. Ai uitat, moșnege, că veacurile au murit vitejește în cușca timpului?

— Dorm liniștit. Și nici nu vreau să mă trezesc cînd mă frec de puterea ta... Și de romanele mele... Și de cărțile mele de cugetări... Și de toată literatura mea... Dorm!... Să dorm mereu!...

— Cu vorbe umflate vrei să mă alungi din visul tău, scriitorule?! Mai bine mușcă-ți buzele ca să prinzi cu-

raj... Curajul să taci... Tăcerea va fi cumințenia ta. Cu tăcerea îmi vei înmuia mai ușor inima.

— Mi-e frig...

— Nu te ascunde, Ionel Bandrabur! Ești un scriitor pe care eu îl voi urca pe cruce. Vor fi la mare preț oasele tale. Și le voi vinde scump. — Să mai răsară o dată Soarele. O zi să mai treacă Soarele peste ființa mea... Peste literatura mea... Să fii liniștită... Nu va mai fi mult... Să mă pot trezi și să mă culc din nou.

— Nu am urletul lupului ca să-ți potolesc arșița singelui de scriitor! Nu am tăria vîntului ca să-ți scutur din priviri zîmbetul amar al zădărniceii de scriitor... Nu-ți pot da mersul fără oprire al apei, ca să te domolești în tăcerea ta... Ce liniște s-a lăsat în sufletul tău de scriitor, Ionel Bandrabur!

— Ce doamnă vorbăreață este literatura mea! Bătrînețea... Și moartea care se apropie... Ori care mi-a intrat de mult în suflet și mi-a sfărîmat toate oasele. Cum am ajuns să vorbesc?

— Scriitorule, să nu-ți fie frică de literatura ta! Slab m-ai auzit... Și abia

Foto: Profesorul și scriitorul Ionel BANDRABUR
Liceul Teoretic Ioan Slavici, 1972

m-ai zărit... Nu am nici urmă de îndoială că prin somn îți par mai prețioasă...
— Am răbdare. Cu mine. Cu tine. Cu noi doi.

— Vise plăcute, scriitorule!...

— Ce liniște este în jurul meu! Ce aer proaspăt trag în piept! Întineresc!

— Să-l lăsăm pe scriitorul nostru să doarmă!

— Cum să nu întineresci când cocoșul îți cîntă pe prisă? Într-o zi voi rupe un mănunchi de nuiele de gușa lui plină de cîntece. În fiecare dimineață îmi spintecă somnul cel dulce.

— Când va sfîrși cu joaca asta prostească?

— M-am întîlnit cu literatura mea și nu m-a zărit nimeni. Mi-am tratat literatura ca pe orice slugă păcătoasă.

— Sînt un fum. Mereu fumul iese pentru prima dată. Sînt o apă. Și apa curge pentru prima dată. Nu cred și nu-mi place. Am ieșit în aer și am curs între malurile literaturii pentru ultima dată. Cu literatura scriitorului Ionel Bandrabur se sfîrșește o lume, așa cum tot cu literatura lui Ionel Bandrabur s-a început o lume. Am ieșit și am curs pentru ultima dată. Nu mă privi, Ionel Bandrabur! Vreau să curg singură! Fără tine!

— Dacă m-aș pricepe să înmulțesc vorbele spuse cu cele nespuse, ar ajunge literatura mea de batjocură. Să mușc din ușa! Ca să tac. M-am așezat la masă. Atunci să mușc din masă. Ca să se strîngă în mine toată tăcerea lumii.

— Cu ce să te ajut și cum să te mîngîi, scriitorule?

— Stai mai departe! Nu vezi că-mi calci în picioare perna? Ai obraz de opincă de îndrăznești să-mi tulburi somnul? Fii înțeleaptă! Plătește-ți la timp datoriile pe care nu le-ai avut! Nu mai zăbovi! Pleacă!

— Drumurile noastre se despart definitiv. Adio, scriitorule Ionel Bandrabur!

— M-am așezat la masă? Aici am stat de la început. La masa de scris. Acum sînt la marginea mesei... Vreau să rămîn singur și să mă ascult cu luare-aminte. Cu capul pe pieptul ei. Ca în tinerețe. Pe masă doarme ea. Să vorbesc mai încet... Să nu se trezească... Am acoperit-o cu un giulgiu... Altă pînă nu am avut prin casă... Să-răcie cumplită prin casa mea... Ea? Literatura? Literatura mea trăiește! Cu mine zidit pînă în creștet în trupul ei! O grijă, o piatră! Pînă mi-am stins

viața! Abia de mai pîlpîie ființa mea în privirile ei. Unde ești, literatura mea? Să nu vii! Și aș mai fi avut atîtea să-ți spun... Om bătrîn și fără un pumn de minte! Am pus sub giulgiu un trup de copac. Ca să-mi sprijin fruntea... Coatele pe masă și fruntea pe trupul copacului. Ca și cum nu aș avea un pat moale și primitor... Am curaj! Am curaj să trag giulgiul jos de pe masă. Nu! Lemnul se decojește! Și-mi arată un chip de om în loc de chip de copac! Chipul meu! Chipul meu să mă înspăimînte? Eu mîine îmi voi sluți chipul! Cu mîna mea îmi voi strîmba fața și trupul! Mîna netrebnică! Minte nebună! Dacă mai vorbesc mult, va da scrînteala și în mintea mea... Îmi voi ciopli din cîteva așchii o zi blîndă pentru mîine... Bună dimineața, cocoș obraznic!... De data asta te-am trezit eu pe tine...

Prof. și scriitorul Costel PRICOPIE

Eternalistul

sau

A nu mai muri

Ionel Bandrabur este un nume emblematic pentru orașul nostru, ce ne umple sufletul de o exuberantă mândrie, un autor înrădăcinat pe aceste meleaguri. Acesta și-a dezvoltat aptitudinile literare încă de mic copil și au fost recunoscute chiar de poetul Octavian Goga, în urma citirii câtorva versuri scrise în copilărie («Doamnă, copilul acesta va ajunge scriitor»). Ur-mând Facultatea de Litere și Filosofie la Universitatea din Cluj, îl va avea drept profesor pe Lucian Blaga, care îi va oferi autorului punctajul maxim pentru lucrarea să de licență în Filosofia culturii.

Ajuns la vîrstă senectuții, Ionel Bandrabur se arată interesat de problemele vieții și totodată, într-un mod firesc, de cele ale morții. Murirea și nemurirea sunt teme bine fixate și analizate în literatura universală din toate timpurile. Ionel Bandrabur se pliază pe aceste teme generoase pentru un intelectual filosof.

Scris la persoana I, «Eternalistul» are o construcție relativ simplă. Devenit peste noapte moștenitorul unei sume fabuloase, ca urmare a decedului matusii sale din Detroit, Dinu părăsește locul natal, Panciu pentru unul din hotelurile cele mai luxoase ale Bucureștiului, de unde scrie un anunț matrimonial la ziarul «România liberă»: «Cincuantenar liber și înstărit dorește să cunoască stu-

dentă înțeleghătoare». La acest anunț primește un răspuns din partea Noricăi, o studentă la Conservator. Între cei doi se încheagă o frumoasă poveste de dragoste. Acesta este pretextul epic din care autorul desprinde toate oportunitățile construcției romanești. Iar pretextul este fisură, breșă din real, prin care fabulosul invadează și legitimează acțiunea romanului.

Membră a Mișcării eternaliste - o sectă desprinsă din Mișcarea pentru Integrare Spirituală în Absolut (MISA), Norica îl atrage și pe naratorul-personaj în această grupare umbroasă și maniacală condusă de profesorul Nobel (de fapt, Mihai Ailincutei) care-și propune, printre altele, „reconstrucția genetică a omului: „Totul era o chestiune de gene, de genom, de biotehnologie, de tehnică a extirparii”. Scopul acestei grupări este de a extirpa genele negative din structura naturii umane și să protejeze genele pozitive, cele ce optimizează emanciparea morală a omului.

În paralel, total împotriva tuturor ideilor Mișcării eternaliste, se află fratele profesorului Nobel, călugărul Calist, reprezentant al sectei «Noul Ierusalim» care consideră că demersul fratelui său este un păcat și o blasfemie din cauza disturbării ordinii divine și a actului creației biblice. În viziunea lui Calist, Dumnezeu l-a creat pe om imperfect, tocmai pentru

a-i oferi posibilitatea mântuirii, în vederea obținerii veșniciei lumii de dincolo.

Pe lângă experiență eternalistă, personajul principal trăiește și alte experiențe. Un om al locului unde era așezată tabăra Mișcării eternaliste (Poiana Zimbrului) se oferă să îl conducă într-un loc necunoscut numit «Borta Dracului», unde creștea o ciupercă halucinogenă, care avea puterea de a teleporta pe cel ce gusta din ea în Infern. «Borta Dracului» se definește ca o gaură neagră prin care se trece într-o altă lume, cea atât de înfricoșător invocată în învățăturile religioase. Acesta nu rezistă tentației și ajunge în câteva compartimente ale Infernului: secția Îmbuibăților, secția Desfrâu, secția Asasini Celebri și secția Mame Ucigașe.

Lupta dintre profesorul Nobel și fratele său Calist nu este precum cea din basme, dintre Bine și Rău, ambele pretinzând că susțin calea credinței, nădejzii și dragostei.

Recomand această carte nu din simplul spirit de promovare a unei valori culturale locale, ci și pentru tema abordată în această operă a lui Ionel Bandrabur.

Andreea DOGARU
Clasa a XII-a D

EU, CA ȚĂRÂNĂ, NU MAI SUNT.
DAR SPIRITUL MEU VA TRĂI VEȘNIC
PRIN CEEA CE AM SCRIS.
IONEL BANDRABUR

CINE SUNTEM

Suntem muzica pe care o ascultăm, apusurile de soare pe malul mării, insomniile de la 5 dimineața, amintiri, zâmbete, pahare sparte, deșert, curcubeie și furtuni. Suntem cuvintele pe care nu am reușit să le rostim vreodată, nopțile albe, oamenii pe care îi întâlnim, lucrurile pe care le atingem, focurile de tabără, minutele de așteptare pe peronul gării, cea mai strălucitoare lumină și cel mai întunecat ungher. Suntem cărțile pe care le citim, filmele pe care le urmărim, fotografiile pe care le facem, muzeele pe care le vizităm, hainele pe care le purtăm, păsările zburând către cer, fulgere și fum. Suntem visurile pe care le avem, conversațiile pe care le purtăm, zăngănitul de chitară de la

miezul nopții, fluturi, praf de stele, valurile care se izbesc de stânci, perechea de ochi la care ne gândim înainte de culcare. Suntem alegerile pe care le facem, oamenii pe care îi iubim, vocile pe care le auzim, molecule, clipe, cascade curgând, suflute firave.

Suntem un întreg jurnal de aberații. Suntem camere cu draperiile

trase, adulți imaturi și copii care se cred maturi. Suntem secunde, ore, luni, ani, alergători pe mare distanță, regrete, ființe efemere. Suntem cutii cu creioane colorate, telefoane la miezul nopții, pagini rupte în zeci de bucăți, planuri, ecouri, străzi pustii, flori ofilite, lanuri de grâu, câni cu ceai, cearșafuri albe. Suntem fulgi de zăpadă, miracole, măști, perspective, scrisori netrimise. Suntem o colecție de momente. Suntem fiecare zi. Haideți, deci, să desenăm un ocean al cunoașterii și al existenței noastre. Să lăsăm cuvintele să ne curgă prin vene și culorile să ne umple mintea.

Andreea- Miruna
TUTOVEANU
Clasa a XI-a D

Foto: Georgiana BLĂGAN, absolventă LIS

Dragostea (nu) e oarbă

- Dragostea (NU) e oarbă!
- Depinde... Depinde de înțelesul pe care tu i-l dai. De fapt, dragostea depinde de multe lucruri. Depinde de intensitatea sentimentului pe care îl oferi și cât de mult primești înapoi, depinde de încrederea de care dai dovadă și profunzimea micilor gesturi. Dacă am întreba un copil ce este dragostea, ar spune că "Dragostea e atunci când eu îi fur fratelui meu ciocolata din geantă, de fapt el lăsând-o special, în același loc, mereu".
- Dragostea există cuadevărat?
- Dacă nu ne-am atașa de

oameni și nu am crea legături emoționale, inima noastră nu s-ar frânge niciodată. Dar în cazul acesta, am mai trăi cu adevărat? Dragostea NU e oarbă dar cu siguranță te poți îndrăgosti ORBEȘTE. Te poți îndrăgosti atunci când dai frâu liber sentimentelor, fără să te gândești la consecințe... însă așa ai șansa să te îndrăgostești de persoana potrivită. Viața este prea scurtă pentru a te preocupa de lucrurile care nu contează cu adevărat. Distrează-te! Îndrăgostește-te! Nu regreta nimic și nu lăsa pe nimeni să te doboare. Probabil inima ta de adolescent te tot în-

treabă: "Dar cât?", "Cât de mult poți iubi?", "De câte ori te poți ridica?", "Dragostea este sau nu oarbă?" Tu nu te îngrijora, ai încredere că lucrurile o să iasă, poate nu așa cum ai plănuțit, dar așa cum trebuie să fie. Liniștește-te și răspunde-i inimii tale calm: "DRAGOSTEA MEA NU E OARBĂ!"

Bianca CARABĂ, Ramona
IGNAT
Clasa a XI-a B
Foto: prof. Constantin Ioan
GÂRLEANU

De leagăn

Într-o lume pe care nimeni nu o cunoaște, trăiau fericite trei floricele pe nume Lala-laleaua, Albi-albăstreaua și Bujorica-bujorul.

Într-o zi, ele stăteau întinse la soare când, deodată, se auzi un zgomot.

- Dar ce este asta? Se aude cineva plângând? spuse Lala.

- Da, așa cred! spuse Albi.

- Eu sunt, eu sunt! răspunse un norișor de pe cer.

- De ce plângi? întrebă Bujorica. Ca să ne uzi?

- Nu, eu plâng pentru că tata m-a izgonit, sperând că o să-mi găsească rostul pe lume.

- O să te ajutăm noi să-ți găsești rostul pe lume! spuse Lala.

Și-au pornit să-l întrebe pe toți locuitorii orașului. L-au întâlnit pe Copăcel. Albi l-a întrebat dacă știe care este rostul lui Norișor pe lume, dar acesta nu știa. Așa a fost și cu Regele Fluture și Bibi-buburuza. Până când au întâlnit-o pe Albinuța-Nuța care le-a spus:

- Oh, dar voi cum de nu v-ați dat seama?!

- Ce? Care este rostul meu? întrebă Norișor.

- Poate că răspunsul este la început, nu la final, spuse înțeleapta

Nuța.

- Cum adică? întreabă Lala.

- Cum v-ați cunoscut? întreabă albina.

- Păi, el plângea! răspunseră toate în cor.

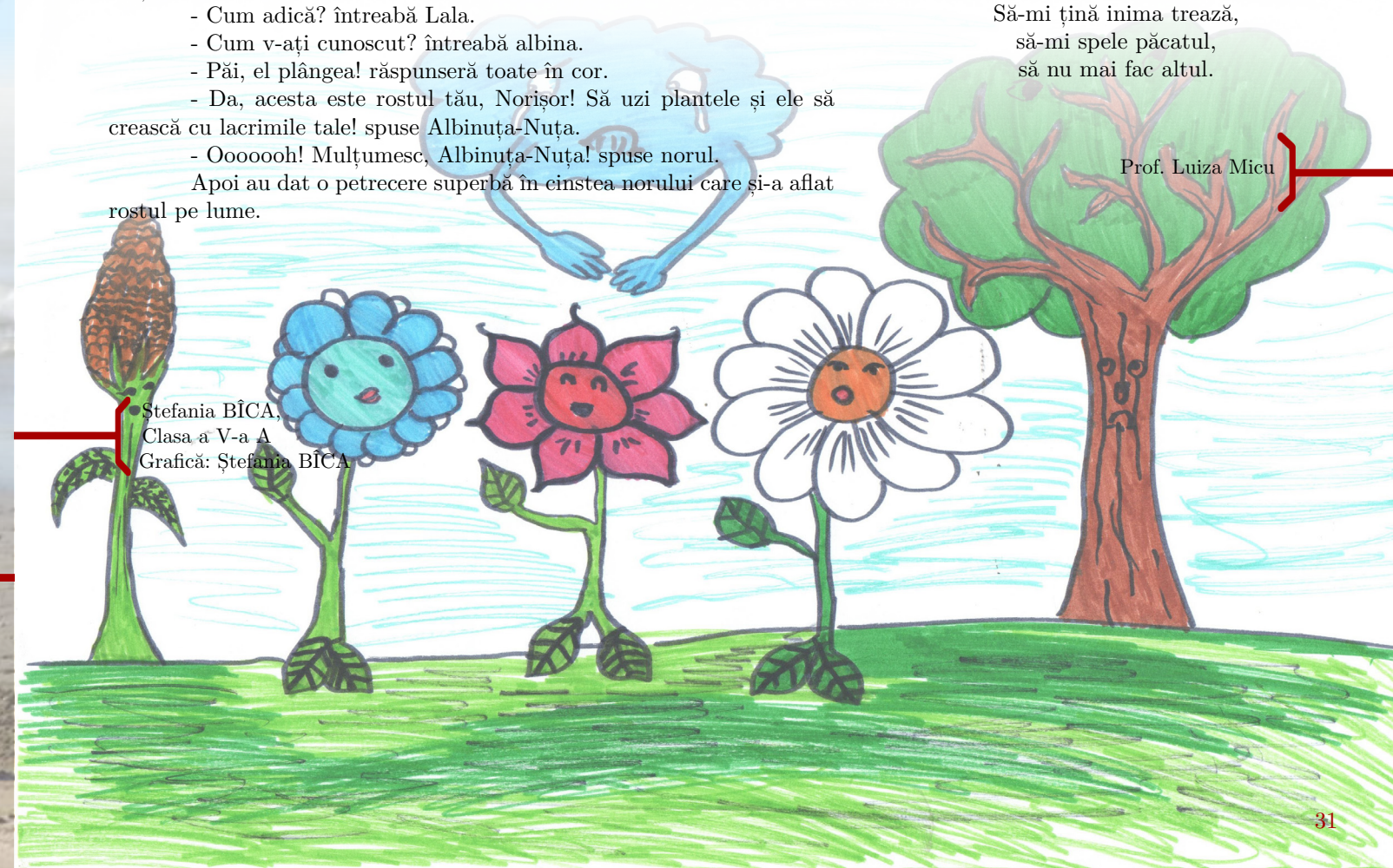
- Da, acesta este rostul tău, Norișor! Să uzi plantele și ele să crească cu lacrimile tale! spuse Albinuța-Nuța.

- Ooooooh! Mulțumesc, Albinuța-Nuța! spuse norul.

Apoi au dat o petrecere superbă în cinstea norului care și-a aflat rostul pe lume.

Stefania BÎCA,
Clasa a V-a A
Grafică: Ștefania BÎCA

Prof. Luiza Micu

SCRISOARE CĂTRE DOINA CORNEA

Virginia Tutoveanu, elevă în clasa a XII-a D, se află printre câștigătorii Concursului național de eseuri și artă grafică „Fără confirmare de primire”, organizat de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICMER), împreună cu Fundația „Konrad Adenauer” și Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice.

30 mai 2015,
Panciu

Stimată doamnă Cornea,

Astăzi, când mai mult ca niciodată se face tot mai simțită nevoia unor modele de moralitate și verticalitate în societatea românească, mă întreb unde au dispărut oamenii ca dumneavoastră, sub ce măști s-au ascuns.

Zilele trecute, mi-a atras atenția o carte care se afla în colțul unui raft dintr-o librărie. Nu știu prea bine ce m-a atras, titlul cărții, „Jurnal – ultimele caiete” sau numele autoarei, Doina Cornea. Nu știam de ce mi se părea cunoscut acest nume. Cu siguranță, nu de la orele de română! De unde atunci? Am luat cartea de pe raft și am răsfoit-o, încercând să găsesc un răspuns. După primele rânduri am simțit nevoia să o iau acasă, să o citesc. Apoi, am încercat să aflu mai multe despre Doina Cornea. Am aflat că sunteți unul dintre cei mai cunoscuți disidenți anticomuniști din România și din estul Europei. M-a impresionat destinul dumneavoastră.

În timp ce majoritatea românilor păreau că acceptă resemnați să trăiască în Epoca de Aur a lui Nicolae Ceaușescu și numeroși intelectuali „ai generației compromisurilor” au ales, din diferite motive, să fie de acord cu acea stare inumană și anormală, total anormală, să fie complici „la neadevăr”, dumneavoastră ați ales să urmați calea adevărului, ați refuzat minciuna, ați ales să deoalați abuzurile și să sancționați nedreptatea: „Mă mai întreb dacă într-o societate avem oare dreptul să rămânem indiferenți la oprimare, minciună, nedreptate. A nu le denunța ar însemna oarecum a participa la consolidarea, dacă nu chiar la săvârșirea lor, ca autori morali”. Ați ales să trăiți conform propriului set de valori și atitudini, asumându-vă un risc imens. Ați ales adevărul și dreptatea, curajul și acțiunea, „chiar în condiții aspre de izolare forțată, când oarba dușmănie a întregului aparat represiv o simți îndreptată împotriva ta, când ești obiectul abuzului absolut și constăți că legile nu te mai protejează....”. Ați luptat pentru libertatea pe care o iubeați atât de mult... Așa cum spunea Ana Blandiana, „mai bine de un deceniu, în fața restului lumii și în fața propriei noastre istorii, ne-ați ținut locul tuturor.”

Oare ce sentimente v-au încercat atunci când memoriile dumneavoastră adresate autorităților au rămas fără răspuns? Ați înțeles că mai avem o șansă la libertate dacă Occidentul ar ști adevărul despre situația dramatică în care ne aflăm. Ați scris „Scrisoarea celor care nu au încetat să gândească” în care, cu tristețe și deznădejde, constatați o „devalorizare culturală și spirituală a societății” subjugată de o ideologie „reducționistă și sterilizantă”. De unde curajul, riscul asumat pe care l-ați avut, trimițând acest text dincolo de Cortina de Fier, spre a fi difuzat la postul de Radio Europa Liberă? Mă întreb de asemenea, de unde acea putere de a rezista, de a vă păstra verticalitatea atunci când au început presiunile din partea regimului asupra dumneavoastră, ca urmare a dezvăluirii numelui, dintr-o greșeală, a realizatorului emisiunii de la Radio Europa Liberă? Ce ați simțit atunci când ați fost acuzată că nu vă faceți bine profesia de profesor la Facultatea de Filologie pentru că „îi îndemnați pe studenți să gândească liber” și „le vorbeați despre Mircea Eliade” sau când vi s-a desfăcut contractul de muncă prin hotărâre judecătorească și vi s-a interzis să mai profesati în învățământ la „niciun fel de categorie de școli”?

În situația dată, mulți ar fi renunțat. Nu și dumneavoastră. Deși ați făcut cunoștință cu metodele de interogare și intimidare a Securității și știați că sunteți în vizorul ei, ați continuat pe toată perioada deceniului opt al secolului trecut să transmiteți zeci de texte în Occident, care, fie erau adresate tinerilor, fie erau manifestări împotriva politicii de sistematizare rurală, sau făceau referire la statutul minorităților, la locul și rolul intelectualilor în societate.

În mintea mea vă asociez cu Don Quijote care, înarmat cu arme din carton, se luptă cu morile de vânt. Întocmai ca acesta, v-ați ales o „domniță” căreia să-i închinați victoriile, propria țară care în

acei ani era adusă în stare de agonie de exponenții regimului comunist. La fel ca Don Quijote, ați fost poate considerată de ceilalți nebună că vă luptați aproape singură cu un regim ce părea că-și trăiește eternitatea. S-a dovedit însă că ați fost mult mai aproape de adevăr, datorită nobleții gândirii și a acțiunilor dumneavoastră curajoase, decât persoanele considerate „normale” în acea perioadă.

În „cruciada” dumneavoastră dusă împotriva comunismului, nu ați fost chiar singură, fiindu-vă alături soțul și proprii copii, Leontin și Ariadna. Ei v-au ajutat la multiplicarea „samizdatelor”, (forma în care ați asigurat răspândirea lucrării lui M. Eliade, „Încercarea labirintului” interzisă de regim) la răspândirea manifestelor și la publicarea textelor în Franța. De altfel, Ariadna, stabilită în Franța, va lupta pentru a atrage de partea dumneavoastră presa internațională și organizațiile pentru respectarea drepturilor omului.

M-a impresionat profund episodul din noiembrie 1987 când, în timpul grevei muncitorilor din Brașov, în semn de solidaritate, ați făcut și împrăștiat, împreună cu fiul dumneavoastră, manifeste în Cluj. Ați fost arestați și reținuți 5 săptămâni. Ați fost interogată 36 de ore în continuu fără să primiți mâncare, fără să dormiți. De unde atât curaj? Ce forță lăuntrică v-a ajutat să rezistați? De unde liniștea sufletească cu care vorbiți despre perioada detenției în Jurnal? În urma presiunilor internaționale, în ajunul Crăciunului din anul 1987, închisoarea a fost înlocuită cu arestul la domiciliu, menținut până la revoluția din 1989. A fost o perioadă de maximă izolare, o perioadă în care securistul care vă supraveghea devenise umbra dumneavoastră.

Un om ca dumneavoastră care a avut curajul în iulie 1988 să îi trimită o scrisoare deschisă lui Nicolae Ceaușescu pentru a afirma nevoia unor reforme, căruia i-a venit ideea de a-i înmâna unui jurnalist belgian, Josy Dubié, o scrisoare, ascunsă într-o păpușă, ce va fi citită la Radio Europa Liberă, care în septembrie 1988 i-a adresat Papei Ioan Paul al-II-lea o scrisoare deschisă, în care solicitați scoaterea Bisericii Greco-Catolice din ilegalitate (această scrisoare a fost citită și la Radio Europa Liberă), este fără doar și poate, un om remarcabil prin prisma personalității fără cusur și prin prisma spiritului civic de care ați dat dovadă necontenit, este o persoană de o calitate umană incontestabilă, un model de rezistență la opresiune.

Prin acțiunile dumneavoastră, le-ați dat românilor speranța unui viitor eliberat de constrângerile comunismului. Oare câți oameni așteptau cu nerăbdare să vină noaptea, la adăpostul căreia, în puțina siguranță pe care le-o oferea locuința, să asculte, cu sonorul redus, emisiunile celor de la Radio Europa Liberă și implicit să mai audă vreo frântură dintr-un manifest semnat de dumneavoastră? Eu îndrăznesc să spun că foarte mulți oameni făceau asta.

Au urmat apoi evenimentele din decembrie 1989. Românii își cereau dreptul la libertate în stradă, sub ploaia de gloanțe care veneau de oriunde și de nicăieri. Ați fost alături de clujeni la manifestația din 21 decembrie 1989, sub gloanțe.

Ați suferit dezamăgirea trădării idealurilor în care ați crezut de către cei care au preluat puterea. Și din nou ați avut puterea să vă opuneți, aducându-vă contribuția la nașterea societății civile, la formarea opoziției politice. Apoi v-ați retras în tăcere, cu aceeași grație și modestie.

Am datoria morală să vă cer iertare pentru nedreptatea care vi s-a făcut după 1989, când ați fost supusă unei campanii de denigrare de o violență și o lipsă de respect înimaginabil. Această campanie a demonstrat încă o dată nimicnicio unora concetățeni, care, abia ajunși la putere, s-au temut de dumneavoastră sau poate au fost doar invidioși pe Doina Cornea, o făptură atât de fragilă și modestă care a putut să facă ceea ce unii dintre ei n-au vrut sau nici n-au îndrăznit să gândească.

Vă mulțumesc pentru lecția de viață, de moralitate, de curaj și perseverență pe care mi-ați oferit-o. Pentru mine sunteți un model, unul dintre puținii oameni care ne fac să ne simțim cu adevărat mândri că suntem români!

La mulți ani, stimată doamnă!

Cu adâncă considerație,
Virginia.

Virginia TUTOVEANU,
Clasa a XII-a D

În pielea Elisabetei I

a dezlădăcina ideea conform căreia tronul, conducerea unei țări era demnă doar de un bărbat și nu de o femeie. Însă Elisabeta I reușește să demonstreze exact contrariul, cu o încăpățănare, forță și o capacitate de a se impune ce au ajutat-o să dea Angliei, țării sale, noi valențe în fața puterilor vecine și în fața Bisericii Catolice.

Să mă închipui în pielea unei femei puternice ce a domnit 44 de ani, și a rămas singura regină din istoria Angliei ce nu s-a căsătorit niciodată, este copleșitor, și nu doar prin prisma acestor lucruri, ci și prin prisma numeroaselor acțiuni și decizii pe care le-a avut de luat precum consolidarea - și nu

impunerea - religiei protestante în fața opoziției catolice - Elisabeta fiind recunoscută pentru toleranța ei religioasă. Grație ei, istoria engleză nu a fost pătată de masacre religioase și țara nu a ajuns în război civil din cauza problemelor religioase.

De asemenea, victoria din 1588 contra Armadei Spaniole a salvat Anglia de invazia și dominația spaniolă, Elisabeta concentrând trupele sale la Tilbury, călare pe un cal a exclamat: "Știu că am trupul unei femei

slabe și plăpânde, dar am o inimă și un stomac de rege, și încă de rege al Angliei!" - această victorie atrăgând admirația întregii Europe pentru Elisabeta, ceea ce pentru acele timpuri nu era chiar ceva obișnuit. Mai mult decât atât, această victorie a redat Angliei încrederea în forța sa militară, încredere ce stă la baza transformării regatului englez în cea mai mare putere navală a lumii. Marinarii și navele Elisabetei au condus călătoriile de explorare, punând bazele procesului ce va duce ulterior la nașterea marelui imperiu britanic.

Elisabeta este personajul istoric a cărui viață mi-aș dori s-o trăiesc, de-aș putea alege să mă întorc în timp, datorită personalității ei complete și vieții ei fascinante (se știe că de la o vârstă fragedă a trebuit să treacă prin întâmplări ce i-au marcat viața, cum ar fi execuția mamei ei când ea avea doar trei ani).

Elisabeta sfidează convențiile din acea vreme și, datorită calităților ei, a condus singură și atât de bine un regat puternic precum Anglia, reușind să se impună într-o lume a bărbaților.

Virginia TUTOVEANU,
Clasa a XII-a D

Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

Întoarcerea la poezie: Versul meu preferat

În ziua de astăzi, poezia nu mai este în centrul atenției adolescenților, așa cum era în trecut. Cu toate acestea, fiecare dintre noi găsește la un moment dat versul care îl descrie perfect, pentru că poezia este parte din viața noastră.

Poezia este inspirația și produsul vieții. Pentru unii elevi sau profesori ai liceului nostru, opera lirică este cea mai înălțătoare formă de exprimare. Continuând în această notă, câțiva dintre colegii noștri au avut plăcerea să ne împărtășească semnificația versurilor lor preferate.

Anda Livia Merloiu – absolventă a Liceului Teoretic "Ioan Slavici"

„Nu credeam să-nvăț a muri vreodată” extras din poezia „Odă în metru antic” de Mihai Eminescu e versul meu preferat. În opinia mea, este unul dintre puținele versuri care concretizează, în câteva cuvinte simple, efemeritatea ființei umane și totodată capacitatea ei de a-și accepta destinul inevitabil primit.

Prof. Gabriela Pricop

Am ales versul „Nu mă realizez deplin niciodată, pentru că am o idee din ce în ce mai bună despre viață” din „Sunt un om viu” de Nichita Stănescu. Ce reprezintă versul pentru mine? Imboldul de a-mi depăși limitele!

o transmite. Mama este o ființă foarte importantă pentru mine, pentru sufletul meu. Ea este confidentă și sfătuitoare mea cea mai de încredere. Ea este persoana care știu că mă va ghida mereu spre bine. De fiecare dată când recitesc această poezie, învăț să o prețuiesc și mai mult pe „dulcea” mea mamă.

Nor Roxana Mihaela - XII E

Mustață Ștefania - XII D

Versul „Tresărind în cercuri albe” din „Lacul” de Mihai Eminescu semnifică emoția nemărginită pe care până și lacul o simte în fața trăirilor poetului, eu-l liric transmițând-o într-un mod subtil și sensibil.

Carabă Bianca Maria - XI B

Îmi place versul „O, mamă, dulce mamă, din negura de vremi” din opera „O, mamă” de Mihai Eminescu pentru sensibilitatea și emoția pe care

Prof. Claudia Danțuș

„Poți zidi o lume-ntreagă, poți s-o sfărâmi...orice-ai spune / Peste toate o lopată de țărână se depune” – „Scrisoarea I” de Mihai Eminescu. Indiferent de poziția socială, aspirațiile spirituale și materiale, oamenii sunt egali în fața morții.

Apostu Diana-Elena - X D

Versul „Lună – ești frumoasă” din poezia „Luna” de Emilia Plugaru îmi transmite o emoție aparte deoarece, chiar dacă luna este doar un satelit și nu un astru pe cer, ea strălucește și e frumoasă tocmai prin imperfecțiunea ei, iar stele care o înconjoară sunt mici și neînsemnate pentru privitor în comparație cu ea, care a fost supranumită de-a lungul timpului regină a nopții.

Ignat Ramona Iuliana - XI B

Versurile „*A venit toamna / Acoperă-mi inima cu ceva*” din „Emoție de toamnă” de Nichita Stănescu mă fac să mă gândesc la un început de sfârșit literalmente... Poate fi sfârșitul unei cariere, al unei vieți sau al unei povești de dragoste. În raport cu restul poeziei, ele reprezintă sfârșitul iubirii, încheierea poveștii. Trăim într-un univers trecător în care un determinant important este timpul, care ne modelează după bunul său plac. Toate se sfârșesc în jurul nostru, chiar și dragostea. Acestea sunt versurile mele preferate deoarece amintesc de trecerea timpului, sfârșitul dragostei și întoarcerea la realitatea în care trăim.

Penghis Cătălin Romeo - XII E

„*Dulcea mea, amara mea*”, și acum îmi răsună în minte. Un vers din poezia lui Adrian Păunescu, poezie intitulată „Dacă tu ai dispărea”, poezie

zie pe care am găsit-o cu prilejul unui proiect e-Twinning, „Poezia în lumina reflectoarelor”, proiect în care trebuia să transpunem o poezie într-un film. Cine ar fi crezut că printr-un banal proiect poți afla că există astfel de poezii? Revin la vers, „Dulcea mea, amara mea”, poate pentru unii oameni nu înseamnă mare lucru, pentru alții nu prezintă interes, însă eu privesc complet altfel un vers format din 4 cuvinte, desigur, mă ajută și contextul, adică poezia, diferită de ce știai până acum. Nu pun la îndoială frumusețea *Luceafărului* lui Eminescu, *Florilor de mucigai* ale lui Arghezi sau *Emoției de toamnă* a lui Nichita Stănescu, dar uneori, trebuie și ceva nou, ceva care să te facă să simți altceva. Am înțeles prin acest vers, ajutat de întreaga poezie, că iubirea nu e doar o combinație de bine și dulce. Am învățat că atunci când iubești pe cineva, accepți dulcele și amarul, binele și răul, pentru că tu iubești acea persoană în esența ei. Așa e în iubire, amarul ei e contracara de dulcele tău, ... sună filosofic, dar nu este, e doar ... iubire.

Gavrilă Andreia - XII E

„- *O, ești frumos, cum numa-n vis*” din opera „Luceafărul” de Mihai Eminescu este versul meu preferat deoarece, prin intermediul acestor cuvinte, este evidențiat sentimentul iubirii. Frumusețea celui iubit este una de vis, nemaîntâlnită în lumea obișnuită.

Cătălin Forcaș - absolvent al Liceului Teoretic ”Ioan Slavici”

„*De teamă să nu-mi strivești sărutul?*” extras din „Poem” de Nichita Stănescu reprezintă grija pe care o poartă îndrăgostitul ființei iubite, pentru ceea ce ea îi oferă în mod necondiționat, iubirea. Astfel, transpunând sentimentele în acțiuni ocrotitoare, poetul reliefează fragilitatea iubirii.

Diana-Elena APOSTU,
Clasa a X-a D

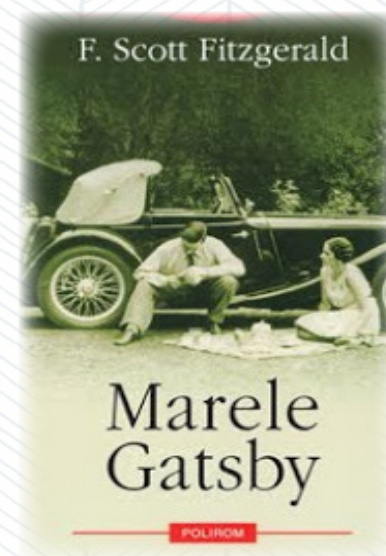
Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

CRONICĂ DE CARTE

Marele Gatsby de F. Scott Fitzgerald

“În grădinile lui albastre era un du-te-vino de bărbați și femei tinere, roind ca fluturii de noapte printre șoapte, șampanie și stele.”

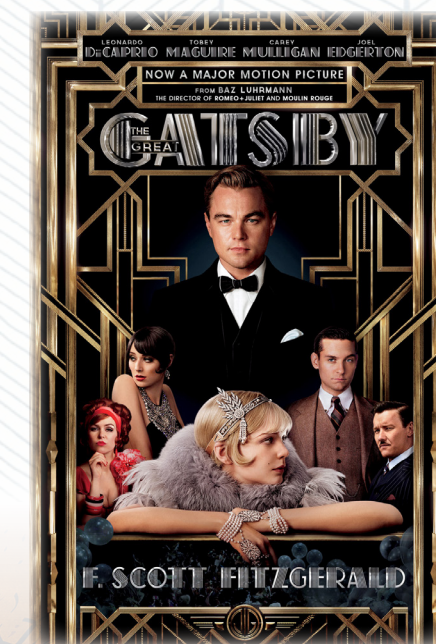
F. Scott Fitzgerald - unul dintre marii clasici ai literaturii americane - s-a bucurat încă de la debut de o mare popularitate, fiind considerat de critici unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai „generației pierdute”, cunoscută drept generația (epoca) jazzului. Printre romanele sale - *Cei frumoși și blestemați*, *Blândețea nopții*, *Dincoace de paradis*, *Toți acești tineri triști*, ș.a. - se numără și capodopera ***Marele Gatsby***.

Dacă vreodată veți merge la bibliotecă cu gândul să căutați un roman de dragoste atipic, neconvențional, spectaculos, interesant, care să vă mențină captivați de la prima până la ultima pagină, *Marele Gatsby* vă va face cu mâna dintre rafturi.

Cartea de față reprezintă, în esență, destrămarea visului american, de care cred că am auzit majoritatea dintre noi. Visul american este un vis care promite o viață plină de bucurii și de surprize neașteptate, însă acesta se dovedește a fi doar o iluzie ce se poate destrăma asemenea castelelor de nisip. Aceasta ar fi, în mare, povestea lui Jay Gatsby, un tânăr milionar care, de ani de zile, dă petreceri extravagante în fastuoasa sa reședință de pe malul mării, la care vin sute de oameni. Dar Gatsby așteaptă de fiecare dată o singură persoană - pe Daisy Buchanan. Însă în zadar. De aici și până la finalul cărții, naratorul dă timpul înapoi, amintind de frumoasa idilă ce s-a înfiripat cu mulți ani în urmă, între Gatsby și Daisy.

Probabil că pentru o parte dintre voi, cartea ar putea părea plictisitoare deoarece nu are prea multă acțiune, ci este prezentată foarte pe larg societatea americană a acelor timpuri (anii 20). Ne este descris New York-ul, ca fiind un oraș în care domnește spiritul de aventură și riscul. Sunt descriși oameni care fac parte dintr-o societate aleasă, oameni foarte bogați, însă extrem de superficiali și de ignoranți. Aș putea spune că romanul este relevant chiar și în zilele noastre, pentru că societatea încă mai este sclava banilor și pare a fi condusă numai de ambiția de a acumula diverse bunuri.

Marele Gatsby este o parabolă.

Andreea-Miruna TUTOVEANU,
Clasa a XI-a D

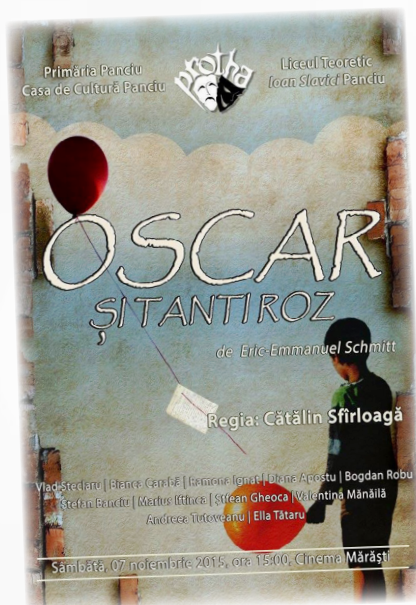

CRONICĂ DE TEATRU

PROTHA

Oscar și Tanti Roz – Eric Emmanuel Schmitt

Oscar - are zece ani. A fost diagnosticat cu leucemie. **Tanti Roz** - infirmiera "luptătoare de wrestling". Prietena de suflet a lui Oscar, a doua lui mamă. Doctorii își dau verdictul: băiețelul mai are de trăit douăsprezece zile. Dar ce poți face când ți-a mai rămas de trăit o viață de om până la o sută de ani? Pentru un copil este simplu: "Spune-ți că fiecare zi valorează zece ani!" Rezultatul? Inegalabila și cutremurătoarea piesă de teatru "Oscar și Tanti Roz", după romanul omonim al lui Eric-Emmanuel

Schmitt, adaptat și pus în scenă de către Trupa de Teatru "Protha".

Pentru un copil de zece ani bolnav de leucemie, scrisul nu poate fi altceva decât minciună frumoasă. Însă ce altă cale mai bună de a-i spune lui Dumnezeu tot ce te arde și tot ce te macină, decât scrisul? Astfel, Oscar începe să își aștearnă pe hârtie tot ceea ce gândește, simte, trăiește și dorește celorlalte persoane, apoi trimite scrisorile, cu sufletul plin de speranță, celui atotputernic.

Decorul realizat de Cătălin Sfirloagă, care este și regizorul trupei de teatru, înfățișează un salon de spital lugubru: un pat din fier acoperit de câteva cearșafuri aruncate la voia întâmplării, o lumină albă de neon, câteva perdele murdare, transparente, perfuzii - o imagine care ar provoca oricui fiori pe șira spinării. Din fericire, restul personajelor din spectacol - Sandrine, Bacon, Brigitte, Einstein, Peggy Blue și alții - animează decorul alb, mat, prin scenele în care apar și prin intervențiile la care sunt supuse, căci acești copii nu sunt decât alți bolnavi, care împărtășesc un destin comun cu cel al lui Oscar. De la momentele dramatice, de introspecție în sufletul băiețelului, se trece rapid la momentele comice, cum ar fi farsele lui Bacon sau nunta lui Oscar cu Peggy Blue, așa că spectatorii au răgazul să

își ștergă pe furiș câte o lacrimă, în intervalele dintre hohotele de râs.

Considerată de unii o tragicomedie, de alții o dramă, "Oscar și Tanti Roz" este o lecție de viață pentru absolut orice om de pe acest pământ. Oscar este un model de acceptare, de resemnare, de seninătate, de iubire pentru tot ce este frumos pe lume. Oscar este un copil care-și pune amprenta asupra vieții părinților săi, asupra doctoriței Duseldorf, chiar și asupra lui Tanti Roz. Oscar nu este doar un om între oameni. Este un înger între oameni.

O poveste despre oameni mici, pentru oameni mari. O poveste despre Dumnezeu, credință și speranță. O poveste de dragoste. O poveste despre viață și moarte. Despre cum să privești fiecare zi ca și cum ai vedea-o pentru întâia oară.

Andreea-Miruna TUTOVEANU,
Clasa a XI-a D
Foto: PROTHA

CRONICĂ DE TEATRU

GYNÉCÉE

*Compagnie „Les Tournesols en Art'Monie”,
Langeac, France*

În timp ce Mircea Cărtărescu s-ar întreba : *De ce iubim femeile?*, Charles Bukowski ar aminti plictisit despre *Femei* iar Dan Lungu s-ar destăinui despre *Cum să uiți o femeie*, eu aș rezuma totul la un singur cuvânt – *Gynécée*.

Misterioase, copilăroase, mature, sincere, amuzante, inteligente, orgolioase, iubitoare, îngăduitoare, gingașe, diabolice, ispititoare, ambițioase, independente ... dacă am avea răbdare o zi întreagă să ne gândim, cu siguranță că lista ar depăși câteva sute de adjective. De ce? Pentru că fiecare femeie poate fi descrisă într-o mulțime de feluri. Piesa de teatru *Gynécée* poate confirma acest lucru.

Un decor minimalist înfățișând peronul unei gări și patru femei care își așteaptă trenul aflat în întârziere, probabil că nu ne spun prea multe. Însă poemele lui Prévert pe care tinerele

în scenă” câte o pagină din jurnalul ei intim, un jurnal fără perdea, care îi va introduce pe spectatori în această lume mare a femeilor, ce se dovedește a nu fi atât de simplistă precum pare.

Ideea, mesajul, stilul în care cele patru franțuzoaice au abordat textul (unul deloc ușor!) au ridicat întreaga sală a Teatrului Clasic *Ioan Slavici* din Arad în picioare, iar aplauzele nu au conținut la finalul, dar nici în timpul spectacolului. După părerea mea, este, dacă nu cel mai bun, cu siguranță una dintre cele mai bune piese profesionale jucate la Festivalul de Teatru Francofon *Amifran* – 2015.

O piesă de teatru adevărată, în adevăratul sens al cuvântului, amuzantă, strălucitoare, de actualitate, despre femeia secolului XXI. Cine spune că piesele în care nu joacă cel puțin un bărbat nu au farmec, înseamnă că a ratat *Gynécée*.

femei le citesc cu înflăcărare, melodiile pe care le interpretează, anecdotele pe care le prezintă și problemele cu care reprezentantele sexului frumos se confruntă, parcă încep să ne atragă atenția. De-a lungul piesei de teatru, fiecare dintre cele patru tinere ”va pune

Andreea-Miruna TUTOVEANU,
Clasa a XI-a D
Foto: AMIFRAN ARAD

Ce mai postăm pe

Dimineața ar fi mai bună dacă ar începe pe la prânz. :3
Neatza!

20 likes 2 comments

Facebook-ul - o rețea de socializare care este privită ca o modalitate simplă de a păstra legătura și de a afla ce se întâmplă cu prietenii, de a fi la curent cu ce survine zilnic în lume. Însă, mulți îl văd ca pe un prilej de a se lăuda cu ce au/ mănâncă/ conduc/ beau/ fac etc., de cele mai multe ori prin postări ridicele.

Facebook-ul are atât avantaje, cât și dezavantaje, de exemplu poți să vezi că x s-a despărțit de y, un lucru lipsit de importanță, dar în același timp poți afla informații folositoare despre un magazin nou deschis, despre reduceri, despre promoții, despre un concert sau un eveniment.

Nu ai apucat să urmărești prognoza meteo? Stai liniștit, sigur vei afla de pe Facebook că ninge/ plouă/ e senin. Nu e nevoie să simți cutremurul, afli de pe Facebook că a fost. De asemenea, este la modă să-ți

dai check-in oriunde, fie că stai pe o bancă, fie că mergi la toaletă pentru a face câteva poze, fie că aștepti microbuzul. Poate consideri că lumea trebuie să observe că ești activ, poate cool, petrecându-ți toate serile de vineri și sâmbătă în club, dar nimeni, absolut nimeni nu e interesat de faptul că tu te afli „în camera ta, în pătuțul tău, pe perna ta, cu gândul la Ion” și te mai și simți „alone”. Astfel de postări nu-și au rostul. Cu cât te exprimi mai mult pe Facebook, cu atât ceilalți se plictisesc de tine, de ce faci, de cine ești și nu o să mai aprinzi dorința nimănui de a te cunoaște personal.

Există multe persoane dependente de butonul actualizare status, care postează din 5 în 5 minute, încep ziua cu „Bună dimineața!”, apoi continuă cu nelipsitul check-in la cafea, după care check-in la școală, „simțindu-se plictisit/ă”, mai târziu o poză care să illustreze cât de atenți sunt la ore, când ajung acasă postează o melodie, apoi poate un filmuleț haios sau

te invită să dai share la anumite chestii și în sfârșit „Noapte bună!”. Este inadecvat să expui orice detaliu insignifiant despre stările prin care treci și despre evenimentele neimportante care se petrec în viața ta.

Nu ți s-a întâmplat ca o persoană să ți se pară ok până când ajungi să-i citești descrierile pozelor și minunatele status-uri, ce conțin citate din nu știu ce mare operă filosofică de care nu a auzit niciodată, scrisă cu ”să ȘTI, să FI, nu FII”? Gramatica limbii române, săraca, zace într-un colț, aruncată și urlă de durere.

Am ajuns la o concluzie simplă: ești ceea ce postezi, ceea ce expui. Fă-o, dar cu înțelepciune și moderație, deoarece postările tale te caracterizează!

Andreea ISTRATE,
Clasa a XI-a B

Despre rost și rostire

Gândesc ce vorbesc/ Vorbesc ce gândesc

Cuvântul reprezintă cea mai puternică unealtă a ființei umane. Prin intermediul acestuia sădim sentimente în sufletele noastre sau ale persoanelor din jurul nostru. Cuvintele pe care le rostim pot avea un efect pozitiv sau negativ asupra oamenilor și de aceea trebuie să ne gândim întotdeauna și la consecințele vorbelor, nu numai ale faptelor.

Dacă vorbim atunci când suntem nervoși, nu vom face decât să le transmitem această stare și celor de lângă noi, încărcându-i cu o energie negativă, sau chiar putem spune ceva ce vom regreta mai târziu. Totuși, principalul mod pentru care ar trebui să folosim cuvintele este cel prin care îi putem influența într-un mod pozitiv pe cei cu care intrăm în contact. Spre exemplu, printr-un simplu compliment îi putem însenina ziua unei persoane.

Pentru a ne exprima ideile cu precizie, trebuie să ne alegem cuvintele cu foarte multă atenție. Secvența din titlu, „Gândesc ce vorbesc” face referire la maniera în care ne alegem

vorbele prin intermediul cărora ne transmitem ideile, evitând ca mesajul să fie interpretat greșit de către interlocutor. Poate că mâine vom uita cuvintele rostite astăzi dar destinatarul le poate păstra în suflet un timp îndelungat, cu bucurie sau cu tristețe.

Charles Lindbergh spunea:

„Nu este ciudat că vorbim cel mai puțin despre lucrurile la care ne gândim cel mai mult? ”. Vorbele reflectă modul în care noi gândim, expunând indicii asupra atitudinii ce ne definește. Ideile pe care le concretizăm prin intermediul cuvintelor trebuie să fie sincere, căci a fi onest cu cei din jurul tău înseamnă a fi onest cu tine însuși.

Fiecare dintre noi decide în ce măsură permite trădarea sentimentelor față de persoanele ce ne înconjoară, prin ceea ce rosteste. Exprimându-ne gândurile, oferim oamenilor posibilitatea de a ne cunoaște și de a ne înțelege trăirile, dar depinde de fiecare în parte în ce proporție oferim interlocutorilor posibilitatea de a ne descifra personalitatea, întrucât omul comunică și în același timp se comunică.

Propun ca de acum înainte să acordăm cu toții o mai mare atenție vorbelor pe care le rostim, deoarece, după cum am menționat anterior, ele au un efect puternic asupra persoanelor din jur, nu numai asupra noastră.

Loredana CHIRILĂ,
Clasa a IX-a A
Grafică: Teodora ANDRONIC
Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

ATENȚIE LA CE CLUBURI FRECVENTAȚI ! VIAȚA VĂ POATE FI PUSĂ ÎN PERICOL !

„Câți dintre noi ne gândim de două ori înainte să ieșim într-un local public?” „Știm ce măsuri de siguranță ne oferă acesta?”- sunt întrebările ce lipsesc unui adolescent care își dorește doar să își petreacă timpul liber cu prietenii, în locurile cele mai frecventate de tinerii din ziua de azi. Cu gândul că nimic rău nu li se poate întâmpla, ignoră ideea producerii unui eveniment neplăcut, punându-și în pericol propria viață.

Adolescenții nu pot fi criticați din acest punct de vedere, deoarece generația actuală încurajează un alt mod de viață, axat pe frecventarea a numeroase cluburi, ignorând bibliotecile și centrele de informare și documentare.

Multe dintre localurile înființate recent nu prezintă siguranță deplină clienților săi, fiind plasate în locuri ascunse, chiar la subsolul unor blocuri, prezentând un pericol major în cazul unor cutremure sau incendii. Având în vedere ultimul incident cunoscut la nivel internațional, respectiv cel din clubul Colectiv din București, în urma căruia 55 de tineri și-au pierdut viața, mulți dintre noi s-au pus în pielea lor, realizând că o simplă distracție poate fi fatală. Din simpla dorință de a participa la un concert rock, aceștia nu au luat în considerare spațiul neautorizat

în care se desfășura acesta cât și numărul mult peste limită al spectatorilor. Acest eveniment neplăcut a trezit în conștiința românilor, începând cu cei tineri și până la cei mai în vârstă, o atenție sporită asupra propriei vieți.

inițiativă în vederea unei schimbări, dând dovadă din primele clipe de solidaritate. Din păcate, a fost necesar un asemenea dezastru pentru ca mintea omului de astăzi să fie motivată să renunțe la stilul dăunător de viață.

Varietatea preocupărilor actuale nu coincid cu cele abordate de adolescenții de ieri. Plăcerea răsfăierii unei cărți în aer liber s-a pierdut printre lumini hipnotizante și fum de țigară.

Clubul anilor anteriori reprezenta o simplă amenajare a unui cămin cultural în care se organizau baluri cu diferite ocazii. Atmosfera nu se suprapune cu cea din cluburile moderne: contrastul dintre atmosfera calmă de atunci și extazul exagerat de astăzi este pus în valoare de apariția altor genuri muzicale.

Noi toți ar trebui să conștientizăm faptul că nimeni și nimic nu ne interzice să ne petrecem timpul în locuri publice, expunându-ne pericolelor zilnice, ci doar suntem sfătuiți să ne gândim de două ori înainte să ne punem viața în mâinile altora.

Din teama de a nu se afla într-o situație similară, prietenii, colegii sau chiar cunoscuții ai victimelor au încercat o metodă de a protesta, constituind o

#COLECTIV

Andreea DOGARU,
Ana ROMAN
Clasa a XII-a D

DE CE CHIULESC ELEVII?

O mare parte dintre elevi nu consideră școala un factor important în formarea lor ca oameni și de aceea inventează motive, uneori chiar banale, pentru a lipsi la orele de curs. „Fuga” de la școală este o problemă serioasă, ea fiind considerată un obstacol cu care se confruntă cadrele didactice și conducerea școlii. Având curiozitatea de a afla motivul absenței frecvente direct de la sursă, am realizat un interviu cu elevii și profesorii liceului și cu părinții elevilor, prin care dorim să fie ilustrate anumite aspecte, din diferite puncte de vedere.

chiulesc. De exemplu, dacă un prieten îmi propune să chiulim și eu îl refuz, acesta îmi va reproșa că nu sunt un prieten adevărat, că sunt plictisitor și îmi va spune că nu mai vorbește cu mine.

Anonim: Nu chiulesc în mod constant, dar dacă se întâmplă vreodată, o fac din cauză că nu mă simt pregătit pentru ora respectivă.

Ștefania Manolache: Atunci când chiulesc, o fac pentru că am de rezolvat o problemă în oraș, am un test greu pentru care nu m-am pregătit suficient; în anii anteriori chiuleam

cepat/ă într-un anturaj sau că dorești să impresionezi anumite persoane?

Andrei Panciu: În cazul meu, eu am propriul meu anturaj, nu vreau să fac parte din altul. Dar plec de la orele despre care cred eu că nu o să mă ajute în viață și pentru că mă plictisesc.

Alexandra Chirilă: După cum am menționat, motivul pentru care lipsesc de la orele de curs este de a desfășura unele activități extrașcolare, altfel niciunul din motivele specificate în întrebare nu mi se par suficient de întemeiate pentru a chiuli.

Alexandru Cefălan: Din simplul motiv că nu vreau să stau la oră sau pentru că nu mi-am învățat lecția.

Anonim: Principalul motiv este că nu vreau să particip la oră.

Ștefania Manolache: Principalul motiv este că nu vreau să particip la oră, clar. Vorbesc în numele celor care învață, pentru că e mai bine să primești o absență în catalog, decât să te duci la oră nepregătit și să iei o notă mică. Mi se pare o prostie să chiulesc pentru a impresiona pe cineva, bineînțeles, asta e părerea mea.

Loredana Chirilă: Consider că poți impresiona anumite persoane și poți să fii acceptat într-un anturaj și fără să chiulești.

Simona Popa: Principalul motiv pentru care chiulesc este acela că nu vreau să particip la oră.

3. De la ce ore de curs lipsești cel mai des?

Andrei Panciu: Fiind implicat în multe activități extracurriculare cum ar fi: „școala de șoferi” sau Miss Boboc, chiulesc la chimie, la franceză, pentru că nu îmi fac temele dar și la alte materii.

1. Ce te determină să chiulești în mod constant?

Andrei Panciu: Chiulesc în mod constant numai la orele care nu sunt importante, cel puțin așa le consider eu.

Alexandra Chirilă: Nu obișnuiesc să chiulesc, dar mi s-a mai întâmplat să lipsesc de la ore pentru a participa la activități extracurriculare.

Alexandru Cefălan: De cele mai multe ori, anturajul mă determină să

cu clasa foarte rar, mai mult pentru distracție sau pentru că eram foarte obosiți și voiam să ajungem mai repede acasă.

Loredana Chirilă: Nu chiulesc, fiindcă nu există niciun motiv care să mă determine să fac asta.

Simona Popa: Nu chiulesc în mod constant, ci doar la unele ore.

2. Principalul motiv al chiulului este că nu vrei să participi la oră, că vrei să fii ac-

Alexandra Chirilă: Nu îmi planific să chiulesc de la nicio oră, deoarece nu eu sunt cea care stabilește programul activităților la care iau parte. Totuși, încerc pe cât posibil să nu lipsesc de la materiile specifice profilului meu, în special cele la care dau teză.

Alexandru Cefălan: Nu este o oră anume de la care să lipsesc. Atunci când este cazul să chiulesc, plec de la orice oră.

Anonim: De obicei lipsesc la fizică.

Ștefania Manolache: Cel mai des lipsesc la sport, la chimie, desen și engleză.

Loredana Chirilă: Nu lipsesc de la nicio oră de

deloc pentru că aș avea destul timp acasă să mă pregătesc pentru fiecare materie și aș putea să îmi rezolv o problemă dacă orele de curs s-ar termina mai devreme.

Loredana Chirilă: Un orar încărcat nu este o scuză pentru a chiuli.

Simona Popa: Bineînțeles.

5. Nu te îngrijorează faptul că îți va fi greu să recuperezi materia pierdută?

Andrei Panciu: Nu mă îngrijorează

Ștefania Manolache: Absolut deloc, pentru că chiulesc foarte rar și îmi vine foarte ușor să recuperez o lecție pierdută, mai ales la sport, unde nu se pune problema de lecții care necesită recuperare.

Loredana Chirilă: Faptul că este greu să recuperezi materia pierdută reprezintă principalul motiv pentru care nu ar trebui să chiulim.

Simona Popa: Nu, pentru că pot recupera materia din mers.

6. Ce te-ar determina să renunți la acest obicei?

Andrei Panciu: Dacă în

curs.

Simona Popa: În general lipsesc de la sport.

4. Dacă orarul nu ar fi atât de încărcat, ai chiuli mai puțin?

Andrei Panciu: Aș chiuli mai puțin dacă în loc de orele pe care le consider eu neimportante, ar fi ore importante.

Alexandra Chirilă: Dacă orarul nu ar fi atât de încărcat, iar programul orelor de curs nu ar coincide cu cel al activităților la care particip, nu ar exista niciun alt motiv pentru care să chiulesc.

Alexandru Cefălan: Da, dacă orarul ar fi mai lejer, nu aș mai chiuli.

Anonim: Cu siguranță, da.

Ștefania Manolache: Da, în acest caz aș chiuli mai puțin, adică aproape

acest aspect, pentru că nu îmi doresc să recuperez materia la anumite discipline.

Alexandra Chirilă: Ba da, faptul că e greu să recuperez materia pierdută este principala mea îngrijorare, dar după cum am mai spus, încerc să evit absențele.

Alexandru Cefălan: Dacă plec de la o singură oră, nu îmi este greu să recuperez materia, dar dacă lipsesc de la 4-5 ore, atunci mi-ar fi greu să ajung la zi.

Anonim: Ba da, mă îngrijorează, dar încerc pe cât posibil să înțeleg și să recuperez lecțiile pe care le-am pierdut, ca să nu mai fie nevoie să chiulesc și a doua oară.

loc de unele ore, s-ar introduce mai multe ore dintr-o anumită materie, specifică profilului.

Alexandra Chirilă: Acesta nu este un obicei pe care mi-l impun eu. Îmi place să particip și la alte activități pe lângă cele comune fiecărui elev și nu doresc să renunț la acestea doar pentru a fi prezentă la fiecare oră de curs.

Alexandru Cefălan: Semestrul acesta am fost prins când am chiulit și am luat eliminare. Pe mine eliminarea m-a ajutat să mă trezesc la realitate.

Anonim: Cred că dacă profesorii ar fi mai îndurători, dar și dacă elevii ar fi mai preocupați de școală, nu s-ar pune problema chiulului. Consider că vina este de ambele părți.

Ștefania Manolache: Poate mai puține teste sau profesori care să fie mai înțelegători și "să ne lase mai le-

jer" pentru că deja gândul ne stă la simulări, BAC, admitere și ne axăm pe materiile care ne trebuie mai departe; chiar nu avem timp de celelalte, cel puțin în cazul meu și sunt sigură că și pentru mulți alții, lucrurile stau cam la fel.

Loredana Chirilă: Nu pot să răspund la întrebarea aceasta pentru că nu am acest obicei.

Simona Popa: Cred că aș renunța la acest obicei dacă profesorii ar fi mai înțelegători și mai blânzi, în loc să fie severi.

Și profesorii se destăinuie ...

1. Ce impresie aveți despre elevii care lipsesc de la ore?

Maricica Apreutesei: Dacă lipsesc din motive întemeiate, nu e nicio problemă. Toți ne putem îmbolnăvi și suntem nevoiți să lipsim de la muncă, de la școală... Sau ai un deces în familie, o programare la un medic specialist din altă localitate, un caz de forță majoră care te pune în imposibilitatea de a participa la activitățile zilnice. Se schimbă însă lucrurile când lipsim din motive mai „subțiri”, dar dacă nu facem din asta un obicei... merge, se iartă.

Silviu Panaete: Elevii care lipsesc de la ore sunt elevi care, din lipsa de informare, nu își dau seama ce efect are chiulul asupra carierei pe care o vor urma în viitor. Astfel, chiulul determină insuccesul la examene, automat ratarea unei cariere. Acest lucru este valabil pentru toate categoriile de elevi.

Liliana Popa: Am o impresie parțial negativă și consider că absentarea de la ore atrage scăderea procentului de promovabilitate la examene.

2. Care credeți că sunt principalele motive care determină elevii să chiulească?

Maricica Apreutesei: Cred că pe primul loc se află lipsă de interes pentru tot ce este legat de propria edu-

cație. Este acea atitudine de „merge frate și așa”. O văd total neproductivă și foarte periculoasă. Dacă așa începi și nu te trezești la timp, e foarte grav. Devii un neica nimeni, fără vreun rost pe lumea asta. Sunt însă și cazuri când banii “babacilor” te salvează. Acesta este al doilea motiv pentru care elevii chiulesc, au totul pe tavă și cred cu tărie că lumea este la picioarele lor, indiferent de câtă școală vor face. Există însă și „aripa tânără” a chiulangilor de ocazie care vor să intre și ei în atenția colegilor și mai fug la câte o cafea sau la o plimbare în parc când ora este plictisitoare. Și iată că am atins și punctul care ne vizează pe noi, profesorii. Elevii sunt uneori plictisiți de monotonia orelor sau sunt prea speriați de încă o notă proastă și chiulesc de la un test anunțat.

Silviu Panaete: În primul rând, tentația la o vârstă fragedă, prin tentație mă refer la multitudinea de activități mult mai agreate de elev decât ora de curs. De exemplu, petrecerea timpului într-un parc cu prietenii. În al doilea rând, elevii din ziua de azi nu au reperi morale. Sunt învățați de către mass media că este foarte ușor să obții o carieră prin muzică, deși puțini au talent, prin infracționalitate sau prin plecarea în străinătate.

Liliana Popa: O parte dintre elevi lipsesc pentru că nu sunt pregătiți, unora le este foame, unii nu au uniformă iar alții din plictiseală, considerând că școala nu mai este de folos.

3. Considerați că razii-le și aplicarea unor pedepse mai aspre vor duce la scăderea ratei chiulului?

Maricica Apreutesei: Și da și nu! Pedepsele îi sperie pe “amatori”, acei chiulangii de ocazie, cum îi numeam anterior. Ei revin ușor cu picioarele pe pământ pentru că nu-și doresc nota scăzută la purtare, asta chiar îi sperie și se potolesc. Nu același lucru se poate spune și despre cei care au făcut din chiul un modus-vivendi. Sunt

imuni la pedepse, ei sunt mai presus de toți și de toate. Doar repetenția îi poate speria, dar lor nu li se poate întâmpla asta. Există soluții salvatoare: bani, scutiri cu boli inventate, intervenția părinților la persoane influente care să pună o pilă la școală, amenințări la adresa profesorilor și lista poate continua.

Silviu Panaete: Singura pedeapsă care ar putea duce la scăderea ratei chiulului este constrângerea părinților, existând o amendă pentru nesupravegherea minorilor, în condițiile în care ei nu frecventează cursurile.

Liliana Popa: Și da, și nu. Depinde de conștiința fiecăruia. Cred că majoritatea celor sancționați nu vor mai repeta greșeala, conștientizând daunele cauzate de scăderea notei la purtare.

4. Ce credeți că e de făcut în privința absentării frecvente?

Maricica Apreutesei: În primul rând, revizuirea programelor școlare. Sunt prea stufoase și îmbâcsite, cu multe informații care nu au nici o relevanță în formarea unui tânăr. Aș plasa pe următorul loc motivarea tinerilor prin adaptarea învățământului la cerințele pieței muncii. Până acum am identificat două probleme legate de sistem și asta spune multe. A treia problemă este însă în cancelaria școlii. Orele sunt adeseori plictisitoare, monotone și se scurg plat de la primul până la ultimul minut. Și nu în ultimul rând este vorba de atitudinea familiei față de învățătură și beneficiile ei, adică... cei șapte ani de acasă! Cauzele absenteismului sunt așadar multiple. Am identificat aici doar patru dintre ele, două ale sistemului, una a școlii și una a familiei. Ce e de făcut? Să armonizăm triunghiul acesta sistem-școală-familie și să-l facem funcțional. Când? Greu de zis!!!! Generația mea nu a reușit să facă asta. Speranța noastră sunteți voi, cei tineri.

Silviu Panaete: Educarea elevilor în orele de dirigiență, discutându-se despre faptul că dacă acesta va lua un

exemplu negativ, acel lucru se va repercuta asupra lui, motivarea elevilor, ideea de a avea o viziune asupra carierei pe care ar dori să o urmeze sau aplicarea pedepselor îi poate ajuta pe aceștia să nu mai absenteze de la ore.

Liliana Popa: Programele prea încărcate îi determină pe unii elevi să absenteze frecvent. În această privință, cred că anumite activități distractive la școală ar putea să scadă numărul absențelor, de exemplu: un concurs de fotografie sau de karaoke și o pauză mai mare, care să le permită să se relaxeze.

5. Ați chiulit vreodată când ați fost elev/elevă?

Maricica Apreutesei: Normal !Crezi că noi profesorii am fost sfinți ? Dar hai să nu vorbesc în numele tuturor, că nu este frumos. Am chiulit și eu ca orice elev normal. Mai întâi din curiozitate, pentru că tot ce e interzis e... mai „dulce”. Pe urmă, voiam să o fac pe interesanta, dar de multe ori mă plictisiam la unele ore și „căutam motive ca să le fentez”. Și găseam. Eram inventivi și noi, așa cum sunteți și voi. Nimic nu e nou sub soare. Unde găseam terenul slab reușeam, dar dacă proful era dur, nici nu încercam. Doar că nu am abuzat de asta, pentru că eram destul de speriată de perspectiva chemării părinților la școală și de pierderea bursei. În rest, numai de bine ! Aveți grijă cât chiuliți !

Silviu Panaete: În timpul liceului nu am chiulit. Sistemul social nu îți permitea să lipsești de la ore, acesta fiind foarte dur. În plus, faptul că am urmat un profil pe care mi l-am dorit m-a determinat să nu chiulesc.

Liliana Popa: Am lipsit o singură dată în viața de elev iar consecințele au fost drastice, atât din partea școlii, cât și a familiei. Până în ultima zi, am crezut ca voi avea media scăzută la purtare iar familia nu mi-a mai cum-

părat nimic de încălțat timp de 3 luni de zile.

E rândul părinților...

1. Credeți ca anturajul îl/o influențează pe fiul/fiica dvs. în mod negativ, făcându-l/o să chiulească?

Cristina Istrate: Într-o mare măsură, anturajul poate să o influențeze pe fiica mea să chiulească dar cred că și ea poate influența alte persoane să plece de la ore. Are suficientă putere de convingere.

C. A.: Cu siguranță anturajul are o mare influență asupra fiecărui adolescent, inclusiv în privința ideii de a chiuli.

T. D.: Un răspuns potrivit la această întrebare este „Spune-mi cu cine umbli, ca să-ți spun cine ești.”

M. D.: În primul rând, copilul meu nu chiulește fără un motiv întemeiat, dar sunt de părere că anturajul poate avea o influență negativă asupra oricărui copil.

2. Sunteți la curent cu numărului de absențe ale copilului dvs.?

Cristina Istrate: Fiind profesor la clasa fiicei mele, cunosc numărul de absențe direct de la sursă, din catalog.

C. A.: Da, pentru că mă interesez lunar de situația ei școlară.

T. D.: Din câte știu eu, sunt la curent.

M. D.: Da, sunt la curent cu numărul de absențe ale copilului meu.

3. Cine vă informează în privința numărului de absențe al fiului/fiicei dvs.?

Cristina Istrate: Am răspuns anterior, mă informez singură.

C. A.: De obicei, fiica mea nu prea are absențe însă, atunci când lipsește, mă informează ea.

T. D.: Sunt informat în privința numărului de absențe ale copilului meu de către acesta și de către diriginte, în cadrul ședințelor.

M. D.: Copilul meu este cel care mă informează.

4. Ce măsuri luați pt a-l/o determina pe fiul/fiica dvs. să nu lipsească nemotivat de la ore?

Cristina Istrate: Nu a fost cazul să iau măsuri și, sper, să nu fie. Replica fiicei mele după un chiul în clasa a 7-a a fost: „Nu ai spus tu că pot face 9 absențe nemotivate, voiai să chiulesc la matematică sau la română? Am chiulit și eu la desen!”

C. A.: De cele mai multe ori îi dau exemple negative din jurul ei.

T. D.: I-am explicat de ce chiulul nu este benefic pentru viitorul lui.

M. D.: Nu iau nicio măsură specială, pentru că este capabilă să conștientizeze efectele negative ale chiulului.

5. Ați chiulit vreodată când ați fost elev/elevă?

Cristina Istrate: Da, la o oră, dar au trecut așa de mulți ani încât nu mai știu de la ce oră și care a fost motivul. Îmi aduc aminte că am fost într-un parc aflat în vecinătatea liceului.

C. A.: Da, nu cred că există elev care să nu o fi făcut.

T. D.: Da, am chiulit și am realizat că a fost o greșeală.

M. D.: Nu prea chiuleam, iar când o făceam, chiuleam în grup.

Diana COSTAN,
Andreea ISTRATE,
Bianca PALADE,
Denisa POPA
Clasa a XI-a B

Anturajul – un subiect controversat

Anturajul este reprezentat de mediul social al unei persoane iar proverbul: ”Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești !” funcționează perfect.

De cele mai multe ori, părinții consideră că ei sunt cei care trebuie să hotărască totul pentru copiii lor, reușind astfel să creeze anumite situații de tensiune și să genereze un comportament timid și retras al copilului. Părintele trebuie să fie conștient că nu poate ține locul prietenilor copilului lor. Copilul are nevoie de persoane de vârstă apropiată, care să aibă aceleași ocupații și, uneori aceleași trăiri ca și el.

Este foarte adevărat că anturajul capătă o importanță mai mare decât familia, că poate influența copilul în bine sau în rău. Dar, oricât de speriați ar fi de faptul că nu mai sunt centrul existenței lui, părinții trebuie să aibă răbdare să-și asculte propriul copil, să-i permită și să-l încurajeze să-și exprime propriile sentimente, încercând să-i comunice și opinia lor.

Anturajul oferă adolescenților o serie de informații interzise de familie

dar și cum să evite eventualele constrângeri ale familiei. Adolescenții ajung în situația de a se ascunde de părinți, având un anumit comportament acasă și fiind total diferiți în preajma celor de vârstă lor. Important e ca familia să fie dispusă să comunice, nu să critice și să interzică din start. Părinții trebuie să-și dorească să aibă o comunicare reală, să încerce să înțeleagă trăirile adolescentului, altfel vor ajunge în situația de a nu-și mai cunoaște copilul iar acesta nu va găsi acasă niște prieteni, ci doar niște adulți care îi asigură traiul zilnic.

Ca adolescent treci prin diferite etape de dezvoltare fizică și mentală care, ulterior, te vor defini ca adult. Important e să treci de perioadele de impulsivitate sau de răzvrătire, care îi impresionează atât de mult pe prietenii tăi dar îi sperie pe adulții din viața ta. E foarte important să-ți respecti personalitatea, identitatea, să le construiești ținând cont de opiniile și sentimentele tale, nu imitând comportamente și atitudini ale altora, doar pentru a fi integrat într-un grup.

Dacă anturajul tău e unul care nu te determină să capeți obiceiuri distructive, efectele acestei relații nu pot fi decât pozitive și acesta va deveni secretul unui lung șir de împliniri, de sentimente pozitive, de tot ce e bine și frumos în viața unui tânăr, în curs de a-și construi viitorul.

Lăsând în urmă consumul de substanțe toxice (tutun, alcool) și interzise (droguri), care uneori dau dependență, cu efecte ireversibile asupra sănătății fizice și mentale, nu

vom putea decât să privim partea plină a paharului.

O minte sănătoasă ce sălășluiește într-un corp sănătos nu e neapărat un clișeu, sunt condițiile necesare unui parcurs de succes în viață. Având în jurul nostru persoane ce discern binele de rău, animate de atitudini constructive, la rândul nostru putem ajuta pe cei aflați într-o situație dificilă a vieții. Parteneri fiind cu cei ce duc o viață dezordonată, în care haosul e la el acasă, fără un scop în viață și acționând mereu împotriva propriei persoane, nu putem decât să ne afundăm și noi în acea prăpastie, distrugând orice șansă de a avea o viață împlinită și sfârșind prin a nu ne mai recunoaște.

În concluzie, ai grijă ce fel de prieteni alegi să ai, ce fel de om vrei să devii, pentru că anturajul este reflexia gândurilor tale, a trăirilor și a modului în care vrei să fii privit în societate. Nu te complac în atitudini distructive, doar ca să fii considerat „cool” de alții, fii tu însuși și alege anturajul în care simți că te vei regăsi și care îți va asigura un comportament afectiv sănătos.

Silvia RAGEA,
Clasa a XI-a B

Foto: prof. Constantin Ioan GÂRLEANU

Zodia Elevului

Pentru a avea un prieten, fii un

prieten

Prietenia, ce este prietenia? Oare ne putem rezuma la o singură definiție? Poate de multe ori ne-am întrebat de ce nu avem un prieten care să ne fie alături la bine și la greu. Dar ne-am pus vreodată întrebarea dacă noi putem fi un prieten adevărat? La aceste întrebări nu putem răspunde doar cu un simplu enunț. Prietenia este un sentiment care intervine de-a lungul vieții între persoanele care au aceleași activități, idei și perspective asupra vieții. Acestea ne învață că este foarte greu să o menții pe linia de plutire, deoarece necesită multă sinceritate.

„**Adevărata prietenie rezistă timpului, distanței și tăcerii**” este un citat celebru și ceea ce autorul a încercat să ne transmită prin mesajul profund al acestuia e perfect adevărat. Prietenia nu este ceva ce

se poate învăța la școală dar dacă nu ai învăța ce înseamnă prietenia, nu ai ști nimic. Prietenii sunt cei care îți cunosc slăbiciunile dar îți arată mereu punctele forte și sunt cei care îți ascultă mereu problemele.

Alt citat celebru este „**Prietenia sfârșește acolo unde începe neîncrederea**.” Cel mai important pas într-o prietenie este încrederea, aceasta fiind greu de obținut, dar și mai greu de păstrat.

Fiecare dintre noi trebuie să fi avut un prieten foarte bun, cu care să fi împărtășit secretele și problemele legate de orice și din orice domeniu, iar când a trebuit să plece undeva departe de tine, ei bine, totul s-a schimbat. Dar dacă am sta și ne-am gândi la un mic aspect, am realiza imediat că de fapt acea plecare și acea despărțire poate s-a produs cu un scop iar acel

scop a fost poate chiar un test, pentru a observa dacă prietenia pe care am legat-o va dura, în ciuda distanței și timpului. Un citat celebru spune „**Prietenia este o promisiune făcută în inimă: silențioasă, nescrisă. Rezistentă distanței. Neschimbată de timp**.” Aceasta ne învață că prietenia este ca un fir de ață care nu trebuie întrerupt deoarece, în locul unde acesta s-a rupt, se formează o prăpastie care niciodată nu va mai putea fi trecută, iar prietenia se pierde.

Unii leagă prietenii din interes, iar alții leagă o prietenie pentru că văd în persoana respectivă o mamă, care te sfătuiește, te ajută și îți este alături la bine și la greu. O prietenie adevărată rezistă chiar dacă este supusă unor grele încercări și capcane pe care viața ți le întinde în fiecare zi.

Andreea Roxana MOCANU,
Gratiela TRIFĂNESCU
Clasa a IX-a A

Legea efortului depus:

Cu cât muncești mai mult, cu atât devii mai norocos!

Mulți elevi din ziua de astăzi consideră că obținerea unui rezultat bun la o evaluare, fie ea scrisă sau orală, ține de norocul acestuia în momentul respectiv, de acel efect incert de care tindem să ne agățăm și la care sperăm necondiționat. Din acest motiv, sunt și foarte populare expresiile de tipul “Dacă am noroc, mă întrebă acest lucru...” sau “Sper să am noroc, să nu mă asculte din lecția...”. Această mentalitate este una greșit structurată și ar trebui înlocuită cu o perspectivă mai realistă și mai plauzibilă. Norocul ți-l faci singur, prin propriile forțe și aptitudini, prin voința de care dai dovadă și prin dorința de a obține ceea ce îți dorești. Nu îți poți lăsa rezultatele la mâna sortii și nu poți depinde de simpla posibilitate de a te întâlni

sau nu cu subiectul de care te ferești. Cu cât înveți și muncești mai mult, cu atât ai mai mult “noroc”.

Bineînțeles, poate fiecare dintre noi are nevoie de un strop de noroc pentru a reuși, dar asta nu înseamnă că ar trebui să ne bazăm doar pe aceasta variabilă pe care ne-o oferă sau nu circumstanțele. Norocul reprezintă o stare neclară, o anomalie a sortii cu care ne putem întâlni din întâmplare, dar care poate fi de asemenea creată. Acesta nu este decât o noțiune abstractă, un concept nesigur al vieții, de care putem beneficia sau nu, în funcție de condițiile care ne înconjoară. Secretul dobândirii acestui noroc, tot ce trebuie să facem ca să profităm la maximum de această proprietate, este să extindem gama de

condiții în favoarea noastră, acoperind fiecare domeniu și excluzând, pe cât se poate, posibilitatea de a ne întâlni cu subiecte pe care nu le cunoaștem. Efortul depus de fiecare dintre noi este direct proporțional cu norocul pe care îl vom avea.

Toate rezultatele bune și toate realizările de care sunteți mândri, sunt numai și numai meritul vostru și al muncii pe care ați depus-o. Așa cum spunea și filosoful roman Seneca, “Norocul reprezintă ceea ce se întâmplă când pregătirea întâlnește prilejul.”

Și acest element poate deveni ceva constant, numai în momentul în care voi preluați controlul și vi-l creați singuri.

Alexandra DRILEA,
Clasa a IX-a A

Echipa de redacție

Revista Liceului Teoretic *Ioan Slavici* Panciu
Bulevardul Independenței, nr. 2, Panciu, Vrancea

Design și editare

Georgiana COCIORBĂ - IX A
Andrei Ștefan GHEOCA - X B

Realizatori de articole

Alexandra DRILEA - IX A
Loredana CHIRILĂ - IX A
Andreea MOCANU - IX A
Gratiela TRIFĂNESCU - IX A
Andrei Ștefan GHEOCA - X B
Diana-Elena APOSTU - X D
Ștefania MANOLACHE - XI A
Irina ȘERBAN - XI B
Alexandra CHIRILĂ - XI B
Andreea ISTRATE - XI B
Silvia RAGEA - XI B
Diana COSTAN - XI B
Bianca CARABĂ - XI B
Ramona IGNAT - XI B
Bianca PALADE - XI B
Denisa POPA - XI B
Miruna TUTOVEANU - XI D
Elena POCRIȘ - XI D
Loredana STOICA - XI D
Magda ȚIGĂNUȘ - XI D
Ana COSTIN - XI D
Andreea DOGARU - XII D
Ștefania MUSTĂȚĂ - XII D
Virginia TUTOVEANU - XII D
Ana ROMAN - XII D
Prof. Constantin-Ioan GÂRLEANU
Prof. Luiza MICU

Foto copertă față: Echipa de proiect ERASMUS+ *ROLL THE DICE*

Foto copertă spate: Echipa de proiect EDU Panciu

Profesori coordonatori:

Elena MANOVICI
Andrei-Igor MANOVICI

Revistă tipărită cu sprijinul domnului Iulian NICA,
primar al orașului Panciu, Vrancea

www.lispanciu.ro

Website Revista

Revista Liceului Teoretic "Ioan Slavici" Panciu